N:R 1. ÅRG. 27. JANUARI 1922. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FORSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

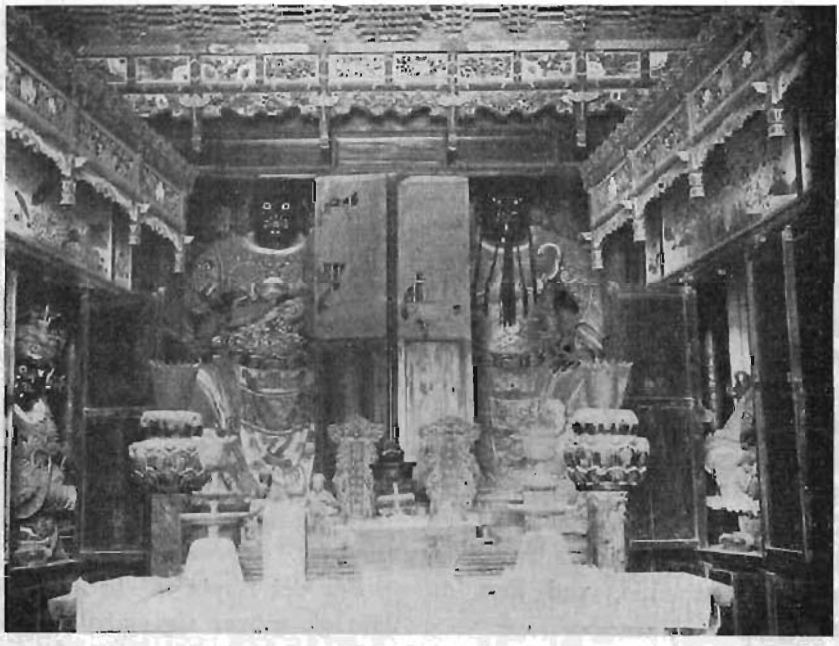

Interiör av tempel utanför Yuncheng.

Foto. *M. Folke.*

FÖRBÖNENS INNEBÖRD.

Av Teol. dr. *Henry W. Frost,* Kina Inlands Missionens direktor i N. Amerika.

Förbönens innebörd framgår av särskilt tvenne ställen i skriften nämligen Rom. 8: 26, 27, 34 och Ebr. 7: 25. Det ord, som där användes, och som i vår bibelöversättning återgivits med »mana gott för» betyder först att händelsevis träffa på en person, sedan att uppsöka någon i avsikt att rådfråga eller bedja honom om något. Det användes därför, då det är fråga om gemensamhet i intressen, och då dessa behöva tillvaratagas. Tillämpat på det andliga området låter detta ord oss således ana, vad som sker då sådana möten äga rum inför Gud.

Förebedjare.

Tre sådana nämnas i ordet. Den första är Kristus. Enligt Rom. 8: 34 sitter Kristus på Guds högra sida och manar gott för oss. »Han kan ock till fullo frälsa dem, som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.» Ebr. 7: 25. Dessa ord säga oss, att Kristus, sedan han uppstått ifrån de döda och satt sig på Majestätets högra sida i himmelen, där är vår ständiga förespråkare hos Fadren. Vad Herren Jesus därvid säger, kunna vi läsa i Joh. 17 kap., ty i sin översteprästerliga förbön försatte han sig till den tid, då han skulle vara hos sin Fader i härligheten och uttalade, vad han då skulle säga.

Den andre förebedjaren, som nämnes i Skriften, är Anden. I Rom. 8: 26, 27 heter det: »Så kommer ock Anden vår svaghet till hjälp, ty vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar.» Det heter vidare, att det är efter Guds behag han manar gott för de heliga. Här är det således ej fråga om något, som sker utom oss — i himmelen, utan om något som sker härnere i de troendes egna hjärtan. Kristus är i himmelen och är vår himmelske förebedjare. Anden bor i oss och hjälper oss i vår svaghet att tillbedja Herren.

Den tredje förebedjaren är den troende, som enligt 1 Tim. 2: 1, 2 är kallad att bedja, åkalla, anropa och tacka Gud för alla människor. Det är sålunda vår plikt och vår rätt såsom kristna att bedja, att allt rikare välsignelse må komma Herrens folk till del, och att allt flera av världens barn må bli frälsta. I denna vår förbön är det av vikt att genom ordet lära känna Kristi sinne och Andens sinne för att i samma sinne kunna framträda inför nådens tron. Den som sålunda vill bli en sann förebedjare, bör söka återgiva vad den himmelska rösten har lärt honom att säga.

Förbönens trenne grader.

Den som vill utöva förbönens ämbete måste beakta följande tre synpunkter.

För det första måste han i sin förbön gå utöver sig själv och sin egen trånga krets. Har du någonsin lagt märke till, hur ett barn beder. Ett barn rör sig med sina önskningar nästan uteslutande omkring sig själv. Där-

för bär ett barns böner egennyttans karaktär. Vi må tacka Gud, att barnet känner, att det får framlägga sina enskilda behov. Det är välbehagligt för Gud, och är begynnelsen till något, som är bättre.

Men det finnes sådana, som nått längre än barnet i ålder, fastän deras andliga erfarenhet är mycket begränsad. Dessas böner skilja sig ej mycket från barnets. De röra sig visserligen ej med så få ord och med så enkla ord som barnet gör i sin bön, men de äro helt och hållet upptagna av sina egna angelägenheter. Det är dock något att tacka Gud för att de hunnit så långt, ty även detta kan leda till ett böneliv, som är högre och bättre.

Detta är emellertid ej förbön. Förbönen är något ännu högre. Förbönen sysselsätter sig med andra. Den har ej sig själv till medelpunkt. I förbönen utgår den bedjande från sig själv och dem, som stå en nära, och sträcker sig till dem, som äro fjärran. Och har förbönen blivit, vad den skall vara, känner den inga gränser utan omfattar hela den vida världen, alla land och alla folk. En förebedjare känner därför inga geografiska gränser eller nationella skrankor. En förebedjare lever i det himmelska, där han är lika nära alla folk, och han betraktar alla människor som sina naturliga och andliga bröder.

Jag erinrar mig ett yttrande av Hudson Taylor i fråga om hans eget böneliv. Han sadé, att han vid ett tillfälle gjorde en upptäckt, som väckte honom till besinning. Hans intresse var fäst vid Kina, han började alltid bedja för Kina, och han bad så länge för detta land, att han fick mycket liten tid att bedja för andra länder. Då beslöt han att i bön följa en annan ordning. Han började med de länder, han brukade glömma. Då han närmare övertänkte saken, fann han, att han i de flesta fall hade glömt Sydamerika, och därför började han alltsedan vanligen med att frambära dess folk inför Gud. Och — tillade han med ett leende, jag aldrig skall förgäta — du kan vara viss om att jag aldrig glömde Kina.

Gud hade vidgat Hudson Taylors blick, Gud hade i hans hjärta skapat en större, mera omfattande sympati. Han blev en förebedjare i vidsträcktare mening än förut.

För det andra måste den, som vill utöva förbönens ämbete, ej blott i allmänhet bliva omfattande i sin förbön, han måste också kunna stanna för detaljer, skilda länder och enskilda personer. Ett sådant bedjande tar tid. Den som vill ägna sig däråt, måste vara beredd på att göra offer. Han måste kunna offra sina nöjen. Han får bereda sig på att stiga upp tidigt, ja, han får ej sällan offra sömnen under nattens timmar.

D. E. Hoste, direktor för Kina Inlands Missionen, sade vid ett tillfälle till mig, att han brukade bedja för varje medlem av missionen. Sålunda kunde han med sin bön omfatta över två hundra stationer och nämna över tusen personer. »Men för detta fordras ett utomordentligt minne», säger du. Låt mig förklara saken litet närmare. Hoste har så mycket bedit för dessa missionärer och för deras arbete, att han blivit fullkomligt invigd

i alla deras förhållanden, och han bär missionärerna och allt som rör dem på sitt hjärta.

Slutligen måste den, som vill utöva förbönens ämbete, å ena sidan komma så nära Gud och å andra sidan så nära människor, att det uppstår enhet i liv. Sådan förbön kostar mycket. Och det är nödvändigt att här överväga bekostningen. Dock för församlingens skull, för världens skull och framför allt för Kristi skull, drag dig ej tillbaka utan gå in i utövningen av förbönen även i denna mening. Kom då ihåg, att du här ej blott har att glädjas med dem, som glädjas, utan också att gråta med dem, som gråta. Ty här måste du så deltaga med andra, att du hyser Guds medlidande med en fallen kristenhet och med en ofrälst värld så djupt, att du ger ditt eget liv till spillo för deras skull. Detta innebär smärta, djupaste själssmärta och själsarbete.

Vid nedskrivandet av dessa rader gå mina tankar till Kina. Vi — Hudson Taylor, fru Taylor och jag — befunno oss i en kinesisk båt. Det var natt. Sömnen hade av någon anledning flytt från mina ögon. Plötsligt hörde jag att någon slog eld på en tändsticka. Genom det tunna förhänget började det lysa. Nu förstod jag det hela. Det var min gamle vän Hudson Taylor, som i stället för att sova, som han vid sin ålder och med sin svaga hälsa så väl behöft, stod upp för att läsa och betrakta ordet. Snart började han bedja. Under en, ja, två timmar hörde jag, hur han suckade och kämpade och bad. Denne Guds man hade lärt sig att i förbön inför Gud bära människornas nöd. Därför valde han nattens timmar, därför kämpade han så länge, därför suckade han så djupt.

Älskade broder och syster, är du beredd att inträda i ett sådant böneliv? Give Gud, att så kunde ske. Ty av allt denna vår värld behöver, är detta det förnämsta. Vi behöva män och kvinnor, som taga sin plats i vakttornet för att vaka nattens väkter i förbön inför Gud. Vilja vi på detta sätt hängiva oss åt ett liv i bön för andra, skall också förvisso Kristus och hans Ande bedja för oss, och vi därigenom bliva i allt högre och högre grad välsignade i vårt liv och i vårt tjänande inför Gud.

VID ÅRSSKIFTET.

Då aposteln Johannes på ålderdomen gjorde en återblick på det underbaraste och rikaste skedet av sitt liv, skriver han däröver: »Nåd för nåd.»

Då vi inom S. M. K. överblicka det sista vägstycket, året 1921, står samma skrift inristad däröver även för oss: »Nåd för nåd.»

Det är outsägligt stort att få upplevа »nådens år från Herren», att få dricka ur den ljuvliga livsströmmen från hans tron och från hans hjärta, den livsström, som aldrig sinar, hans fröjders ström, att gång på gång få göra psalmistens erfarenhet: »Du hör bön; till dig kommer allt kött», att då allt i världen vacklar få känna, hur fast grunden är, den grund, på

vilken Sion vilar; att inför alla rörelser i tiden få söka det trygga skyddet hos honom och bekänna med lärjungen: »Herre, till vem skola vi gå? Du har det eviga livets ord»; att få leva i denna gemenskap, där han är brudgummen och vi bruden, det är ett »nådens år från Herren».

Vi ha under det flydda året fått resa många milstolpar. Några framstå för oss såsom särskilt beundransvärda.

På missionsfältet har Herrens bevarande nåd varit underbart stor. Och våra missionärer ha blivit skonade från pestens fruktansvärda gissel, som alltid följer hungersnöden i spåren. De ha också blivit skonade från våldets män och fått mitt ibland dödar höja livets banér. De ha likt Davids trogna hjältar med fara för sina liv under fiendens eld gått sin Mästares ärenden. De ha fått komma med lekamlig räddning till tusenden, för vilka endast vägen till döden stod öppen, och de ha därigenom på ett gripbart sätt fått belysa sin högre och större mission att vara bärare av livets ord.

Över våra kinesiska trossyskon har också nåd vilat. Genom dr Goforths möten på vårt Honanfält har rik andlig välsignelse kommit till dem. Och även ibland de infödda har Herrens Ande använt många som sina redskap. Detta väcker hos oss samma längtan och bön som hos Mose, då han utropade: »O, att hela Herrens folk vore profeter!» Därmed skulle många missionsproblem få sin lösning. Den endräktens ande, som rått bland de kristna, så märklig i denna söndersplittringens tid, är ett stort ämne för tacksägelse.

I växande grad ha vidare de kristna tagit på sig bördor i verksamheten. Genom att de fått mer och mer känna, att kallelsen är deras lika mycket som vår, har deras kärlek och deras glädje växt sig stark.

Gripande har varit att se, att de kristna utan att vackla kunnat taga sina ägodelars skövling, och att de kunnat höja sin blick till den egendom, som är bättre och bliver beståndande.

Här hemma ha vi fått den nåden att sända arbetare till fältet. Vi ha också fått hälsa flera trötta syskon välkomna hem att njuta en välbehövlig vila.

Den frivilliga kärlekens offertjänst har ej trots de hårda tiderna upphört. För S. M. K. är det underbart stort att så som nu skett under mer än en mansålder år efter år få giva samma svar som lärjungarna en gång gåvo på sin Mästares fråga: »Har eder något fattats?» Vi få även för år 1921 under djupt känd tacksamhet svara: »Herre, intet.»

Det är mannaundret, som upprepas än i dag, och det är ett underbart vittnesbörd om att Herren har sina skaffare, som förstå honom och lyda honom och av fri otvungen kärlek tjäna honom med sina ägodelar och göra det icke blott under tider av överflöd utan även under tider av knapphet och brist. Med aposteln vilja vi alltid tacka vår Gud och Fader för alla dessa hans trogna. Herren give dem rik lön!

Och så vilja vi då i Herrens namn

inträda i ett nytt år vetande att även det är »ett nådens år från Herren». Och vi tillförse oss även för detta år eder förbön och Jesu Kristi Andes bistånd. *E. F.*

"I skolen vara mina vittnen".

Apg. 1: 8.

II.

Ingen uppgift är viktigare och mera behövlig än att i ord och gärning avlägga äkta vittnesbörd om Kristus, om hans person, om livet, anden, kraften i hans rike och om den väg, på vilken man kommer till tro på honom och lär känna honom.

En viktig fråga är nu denna, *huru man bliver ett Jesu vittne.* Lärjungarna vandrade med honom, sågo och hörde allt, och då han var uppstånden berörde de honom även med sina händer (Joh. 20: 20, 25, 27; I Joh. 1: 1). Men därtill kom, vad som ock var nödvändigt: De läto sig med hjärta och själsbegär lösgöras från världen och vändas till Gud. De läto sin vilja böjas, sin gamla natur och hela sitt själv tuktas och brytas av Kristi ord och Ande. Därigenom blevo deras hjärtan ödmjuka och deras ande öppen och mottaglig, så att de kunde få erfara och förstå vilken kraft som verkade i honom. Genom inflytande och upplysning av Guds Ande sågo de och kunde tillbedja den härlighet, som under yttre ringhet lyste fram i hans ord, hans gärningar och hela hans väsen (Joh. 1: 14). De voro med om och fingo verklig del av det verk, som av honom utfördes till lidandes hjälp och till Guds rikes grundläggning. Och då de efter hans uppståndelse och himmelsfärd genom Andens utgjutelse blevo beklädda med kraft, fingo de nytt ljus ovanifrån och erforo hans inneboende och den i och genom dem verkande kraften av hans Ande. De lärde i sanning känna honom, så att de kunde vittna om honom.

På väsentligen samma sätt bereder han sig vittnen även i våra dagar, ehuru ännu mera övervägande på inre och andlig väg, då han nu icke i synlig måtto är med oss. Genom omvändelse och pånyttfödelse får man förmåga att se Guds rike (Joh. 3: 3) och Kristi inneboende härlighet. Och de heliga berättelserna om Jesu ord och gärningar göras av Guds Ande så levande och närvarande för dem, som höra och bedjande betrakta dem i tro, att dessa bli delaktiga av det som säges och innerligen tagas med i det som av Herren blivit underbart utfört alldeles såsom närvarande, förstående vittnen. Många heligas vittnesbörd därom äga vi. Därjämte må vi förstå att Herren bor och verkar så i sina trogna, att han — märk väl! — själv i dem och genom dem vittnar om sin makt och sin kärlek. Ty då han säger: »I skolen var mina vittnen *intill jordens ände*», menar han säkerligen icke blott att apostlarnas ord skulle gå ut till världens ändar. Han talar nog därmed till lärjungarna såsom representanter även för dessa som skulle vittna om honom i kommande tider.

Och så komma vi till denna fråga: *Huru fylles nu den viktiga uppgiften att göra Kristus trodd och känd?* En teolog, som erfarit nya födelsen och sålunda fått ljus av den helige Ande, har i detta avseende ett det viktigaste ämbete. Hans vetenskapliga insikter äro en god vapenrustning i striden för sanningen. Men framför allt har han att själv *göra* Guds vilja (Joh. 7: 17), hålla Jesu bud (Joh. 14: 21) och genom allt skal tränga igenom till det inre livet och den sanningsgrund, från vilken sprider sig både liv för hjärtat och ljus för tanken, och att visa andra denna väg. En av dem, Gudi lov icke få, som gått denna väg och vars ord ha mycket att säga och giva vår tids kristna, är C. H. Bergman. Hans

namn nämnes, emedan han såsom få har en helgjuten, till grunden gående framställning med konsekvensens styrka på samma gång från tänkandets och från den äkta hjärte- och bibeltrons synpunkt. Han ger den, som icke alldeles saknar förutsättning att följa honom, nyckeln till att förstå även svårfattliga texter. Ville man lära av sådana mäns ord, som haft verklig livserfarenhet med smörjelse och ljus av Guds Ande, så skulle sanningen ena den sönderslitna kristenheten. Detta vore ett verksamt sätt att tjäna honom, som bad att alla hans sanna lärjungar måtte varda ett. J. Gossner skriver till 2 Petr. 1: 20: »För att utlägga och förklara Skriften, har ock nu var och en just samma Ande av nöden som upplyste profeterna, förutan vilken den egna naturanden icke kan rätt förstå och tyda några Skriftens ord. Utan Guds Ande och dess smörjelse kan man omöjligt finna Guds sinne i Skriften, hur lärd man för övrigt må vara.» Ännu ett ord av samma man om vägen: »Samma sanning och samma ord, av vilket apostlarna bildades, är ännu medlet, genom vilket man kan införlivas med Frälsaren och omskapas efter hans hjärta till levande biblar.»

Vi skola nu icke tro, att uppgiften är blott prästernas och de lärdas. Nej, den ligger allra närmast den ofördärvade enfalden (Luk. 10: 21). Vad som gör mest oduglig är högmodets självgodhet — och kunskapen uppblåser. »Gud är allena stor och blir ärad allena av den ödmjuke.» Och själva livet i vittnesbördet är kärleken. Men endast i ödmjuka hjärtan utgjuter sig Guds kärlek. Det vittnesbörd, som minst kan motsägas och vinner mest, är ett liv i Kristi Ande och Kristi sinne.

Till sist en fråga: *Vad är utmärkande för ett Kristi vittne?* Det väsentligaste och allt omfattande är att han fått del av Kristi sinne och Kristi Ande, som framför allt är tjänande kärlek. Men jag vill nu ännu nämna två väsentliga egenskaper. Först den enfald, den sveklösa uppriktighet (Joh. 1: 47), som icke vet att motsäga och bortförklara enkel sanning, men lärt sig hata denna olyckliga konst. Den andra egenskapen jag nu vill nämna är en av Gud uppväckt kärlek till rättfärdighet, som förmår att med något av Guds hat hata alla självviskhetens orättfärdigheter. Uppgiften är att med utbildande av dessa egenskaper ställa sig till Kristi förfogande och räkna som ära och vinning att få tjäna hans kärleks vilja med oss människor i strid mot allt som bedrager och fördärvar.

Den som så gör måste nu bereda sig på anfäktelse av djävulen och hat av världen (Syr. 2: 1; Matt. 24: 9). I den korsfästes tjänst finner han så sitt kors (Mark. 13: 13), och om Kristus fått intaga hjärtat, så tager han det på sig dag för dag och följer honom (Luk. 9: 23), lider om så skall vara intill döden. Därunder vittnar han om sanningen i Kristus och får av honom makt att älska och i kärleken tjäna de olyckliga — icke deras vränghet men deras för Gud skapade, dyrt återlösta själar. Sådana vittnen vill Kristus hava. I och genom dem skall världen övervinnas och Guds rike komma. Och han finner dem lättare bland de små i världen än bland de stora, mest sällan bland denna världens vise (1 Kor. 1: 26). Salig den som låter sig av honom finnas, som får nåd att säga: »Här är jag, sänd mig» till den gärning dig behagar, och giv mig nåd och makt att vara dig trogen (1 Kor. 4: 2). Amen.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

EN MISSIONSAFTON PÅ SVENSKA SKOLAN.

Det är söndagen den 30 oktober. Klockan närmar sig halv fyra på e. m. och Brita Stina Wennborg och Ingeborg Sandberg, som i dag ha ansvar för kaffekokningen, begiva sig ned till köket. Klockan fyra är bordet i stora salen på övervåningen dukat så trevligt, och då klockan ringer samlas vi alla och nedbedja Guds välsignelse över gåvorna och vår samvaro. Vid

Dr. Goforth och den rike lantbrukaren Wangee, om vilken berättas i »Ädelstenar i Mästarens krona», sid. 19. S. M. K:s förlag.

småbord inne och på verandan råder ett rörligt liv. Alla låta sig undfägnaden väl smaka. Vi ha i dag som gäster dr. och fru Goforth, som nyss kommit hem efter några månaders missionsresor. Fru Goforth hade lovat tala litet till barnen, och vad hon då sade antecknas här nedan.

Till överskrift skulle jag vilja sätta apostelns ord i 1 Kor. 12: 31.

En övermåttan härlig väg.

»Allt sedan min spädaste barndom», sade fru Goforth, »hade jag ett behov av att följa min Frälsare och bedja till honom, men någon hel överlåtelse kände jag ej till. Då jag var 11 år kom en predikant till vår stad, som höll evangeliska möten, som jag i sällskap med min äldre syster besökte. Då det första mötet var slut, uppmanade han dem, som då ville bestämma sig för att följa Jesus, att räcka upp sin hand. Jag kände ett livligt behov av att så göra, men hölls tillbaka av rädsla för min syster, som jag visste ansåg mig för ung för att begripa, vad detta innebar. Vid hemkomsten kände jag mig mycket olycklig över min feghet och lovade Gud, att om ett annat tillfälle gavs, skulle jag begagna mig av detsamma. Påföljande afton begåvo vi oss, min syster och jag, åter till mötet, och vid detsammas slut ställdes ånyo samma uppmaning till oss. Jag skyndade mig genast att stiga upp, och ehuru jag kände, att min syster ryckte mig i klänningen, blev jag stående så länge, att predikanten till slut bad mig sitta ned. Från den dagen kände och visste jag, att jag hörde Herren till, och började, efter ålder och förmåga, att verka för min Frälsare i söndagsskolan och på annat sätt. Men någon bestämd livskallelse fick jag ej förrän flera år senare.

Gossar och flickor, det kommer förr eller senare för er en tid, då ni likasom stå inför tvenne vägar och ha att göra ert val, vilken väg ni skola beträda. Det behöver ej betyda, att ni måste välja mellan en god och en dålig väg utan mellan en god och en bättre väg.

Min Far var artist. Från min tidiga ungdom undervisade han mig, och jag hade min plats i hans atelier bredvid honom. På sin dödsbädd uttalade han som sin önskan, att jag måtte fara över till England från Canada, för att där ytterligare uthilda mig och på så sätt bliva en ryktbar artist. Vid 21 års ålder kom kallelsen till mig att göra mitt val. Jag ställdes inför tvenne vä-

gar, den ena ledde till England, den andra till missionsfältet i Kina! Vilken väg skulle jag beträda? Den »goda» eller den som var »bättre»?

Jag framlade saken i bön inför Gud och kände mig viss om att jag var kallad att gå till Kina. Men min goda moder såg saken annorlunda. Hon yrkade på att jag skulle följa min faders råd och utbilda mig till artist. Hon var vid denna tid klen till hälsan och sade till mig, att om jag ej gjorde, som hon önskade, skulle mitt handlingssätt förkorta hennes liv! Jag kunde likväl ej samtycka. En dag sade hon t. o. m. till mig, att om jag icke följde hennes önskan, skulle hon ej vidare tala till mig, och på sex veckors tid talade hon knappast ett ord till mig! Det var en prövningens tid. En dag var jag i svår nöd över denna sak och anropade Gud om snar hjälp. Jag var uppe på mitt rum och bad då Gud, att han skulle giva mig en vers från sitt eget ord, som för alltid avgjorde saken för mig. Då jag kom ned i vardagsrummet, öppnade jag familjebibeln, och den första vers, mitt öga föll på, var denna: 'I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder, och jag har bestämt om eder, att I skolen gå astad och bära frukt, sådan frukt, som bliver beståndande.' Joh. 15: 16. Mitt hjärta uppfylldes av frid. Jag gick upp till min moder och sade henne, att nu hade Gud talat. Jag hade förut bett Gud, att om han ej tydligt ville visa mig sin vilja, han ville visa den för min mor. Min mor slog då armarna om min hals, kysste mig och sade: 'Älskade barn, jag kan strida emot dig, men jag kan ej strida emot Gud.'

Under besök i hemlandet ha mina gamla vänner flera gånger frågat mig om jag aldrig ångrat det val, jag som ung gjorde, och mitt svar har alltid blivit detsamma: 'Om ni blott visste, vilken glädje och lycka, som beskärts mig, genom att jag lydde Guds kallelse och beträdde den 'övermättan härliga vägen!'

Må Gud giva eder, älskade barn, nåd att, då valet för eder inträffar, välja den bästa vägen, den att tjäna och förhärliga eder Frälsare.»

Under det fru Goforth talade, voro alla mycket uppmärksamma, och tårar glimrade i somligas ögon. Vad som sagts hade tydligen gjort djupt intryck. Nu upptogo vi vår sedvanliga missionskollekt, och så bjödos alla på kinesiska päron och ännu en stunds samvaro.

Mrs. Goforth och längst t. v. »Vargyossens moder»; se »Ädelstenar i Mästarens krona», sid. 83.

De minsta skyndade sig ut på gräsplanen för att rusta om ett tag, de äldre sutto ned i små grupper, samtalande med varandra, men jag har den övertygelsen att i dagar som komma skola de erinra sig missionsaftonen i Svenska skolan på Kikungshan då den gråhåriga damen, fru Goforth, då för länge sedan borta från arbetet och mödan här nere, så varmt talade med dem om »den övermättan härliga vägen».

August Berg.

Evangeliets makt.

De båda hövdingarna — kafferhövdingen Kama och Betchuanerhövdingen Marocco — voro såsom hedningar varandras dödsfiender. Deras stammar lågo beständigt i inbördes strid och sökte utrota varandra.

Nästan samtidigt som en missionär började förkunna evangelium för Kamas stam, började en annan missionär arbeta bland Maroccos folk.

Båda hövdingarna anammade Ordet, utan att den ene visste något om den andres sinnesförändring.

Någon tid därefter hände det, att Kama och Marocco på sina vandringar blevo nödsakade att tillbringa natten i samma hus. Marocco blev förskräckt, då han fick höra, att hans dödsfiende befann sig under samma tak, som han själv. Dock fattade han mod och satte sig med sina följeslagare i samma rum, där Kama med sina män tagit plats vid den motsatta väggen. Länge sågo de båda hövdingarna tigande på varandra. Slutligen tänkte Kama: »Varför skall jag tiga, då jag dock har funnit nåd för Gud; mitt hjärta överflödar av kärlek till alla.» Därpå frågade han vänligt: »Vet du, varför vi två, du och jag, sitta här fredligt hos varandra i detta rum?»

Marocco svarade: »Jag vet icke varför; men sant är det, du sitter där, och jag sitter här, och vi sitta här såsom vänner.»

»Nå», sade Kama, »jag skall säga dig orsaken. Missionärerna hava kommit till vårt land med Guds ord. Och det ordet lär oss, att oaktat var ansiktsfärg, vårt språk och vårt fädernesland äro olika, så äro vi av samma kött och blod och äro fallna i synd. Men det finnes en Frälsare, som är död för oss alla, en frälsningsväg och en Ande, som lär oss denna väg, när ordet predikas. Detta ord har blivit förkunnat för oss kaffrer, har erövrat våra hjärtan, och nu leva vi i frid. Sannerligen, hade detta icke varit fallet, så skulle i dag antingen ditt spjut hava träffat mitt hjärta eller mitt spjut ditt hjärta. En av oss hade måst dö.»

Efter dessa ord bytte Kama och Marocco ringar, till tecken på fred och kärlek, räckte varandra handen, föllo på knä och bådo. Uppfyllda av tack och lov för den saliga sinnesförändring, som evangelium hade åstadkommit, skildes de båda hövdingarna åt.

(Brödraförsamlingens Missionsblad.)

BREVAVDELNINGEN

Från »rövareprovinsen.»

Tungchowfu den 3 okt. 1921.

Ack, ve detta distrikt! Förbannelse tyckes vila över folket. Man blir så olycklig och beklämd, då man hör alla berättelser om plundring, röverier, grymheter och mord, som varje natt och även på dagen förövas. Arma folk! Huru länge skola de onda få rasa utan hejd! Rövarna ökas till antal, och de rysligaste saker bedrivas. Ett sätt är, att på en fånge avskära öronen och i de avskurna öronen insticka ett brev med följande lydelse: »Här äro öronen av. Om lösen ej snart sändes för honom så och så mycket, skola vi nästa gång sända ett ben av honom.» Här är så oroligt på landet överallt. Flera av de troende ha måst komma hit från sina hem.

I familjen Kaos by, blott ½ mil härifrån, togo de en natt i förra veckan åtta personer till fånga. Däribland var en liten gosse, *sex månader gammal.* Modern fick ej följa med sitt barn. Det var ruskigt höra deras skrik och rövarnas oväsen, då de bundo och släpade bort dem. Nu begäres hög lösen för dem. En ung flicka och hennes faster blevo bortrövade härom natten. Flickan behandlades illa, likväl måste de ut med en lösepenning på 1,000 dollars för att få henne igen. Hon var av rik familj. En gosse, 16 år, son

till troende föräldrar, togs för 14 dagar sen i sitt hem, ehuru han var så sjuk att tvenne rövare måste bära honom emellan sig. På flera dagar hördes han ej av, men mycken bön uppsändes för honom, och man sökte efter honom. Så en dag fann en man honom liggande någonstädes ute på marken. Rövarna hade haft honom bunden till händer och fötter liggande i en grotta. Litet emellanåt hade de burit bröd och vatten till honom, men då de

Missionärsfamiljen Svensson, nu våra enda missionärer i det stora södra Shensidistriktet.

sago, att han ej blev frisk, utan fastmer sämre, lämnade de honom åt sitt öde. Han ropade flera gånger till förbigående människor, vilka voro tvungna att bära mat till rövarna, men ingen tordes hjälpa honom, emedan han var rövarnas fånge. Till sist lyckades han själv att så böja sin kropp, att han fick sina bundna händer ned till sina fötter och kunde lossa repet på dem. Så gick han ut på marken, och det var där man fann honom. Han fick nu komma hem, och det blev tack och lov till Gud, som så räddat honom. Både han själv och hans gamle far som samma natt sonen bortfördes mycket illa skadade sitt ena ben genom att hoppa över en mur för att undkomma rövarna äro nu här hos oss. Må Gud nu helt få frälsa den unge gossens själ!

Den 5 dennes kommo vi hit, för att här

Pucheng den 8 okt.

ha dopklass och stormöte. Ej långt från Tungchow fingo vi höra, att på en viss vägsträcka, där vi skulle fram, och som mest utgöres av raviner var det så osäkert, att folk nästan dagligen plundrades där. Vi ville ej vända om utan fortsatte i förtröstan på Gud. Vi hade två män i sällskap, vilka sade sig ej vilja gå ensamma det vägstycket. I hålvägen sågo de sig ofta omkring åt höger och vänster och höllo sig troget till oss. Vi mötte tre personer där, som sågo mycket misstänkta ut. Kanske hade vårt sällskap ej fått gå oantastade fram, om vi ej hade varit så många i sällskapet. Vi voro glada, då vi kommo fram till värdshuset halvvägs från Tungchow.

På tal om värdshuset, som vi rastade i, så hade det varit plundrat tre gånger på en månad. Herren vare lov, som förde oss i frid! Inte har jag så många på dopklassen här, men jag har bibelkurs för bibelkvinnorna och — några andra. Linnea och lille Erik få hjälpa till med att sprida solsken och glädje omkring sig.

(Den 13:de.) I går var här stor teater vid stadsgudens tempel. Agitatorn för självständighetsrörelsen här, herr Li, var då ute med sitt stora braskande standar och höll fientliga föredrag riktade mot utlänningarna. Han har nu en tid hållit tyst därmed på tillsägelse av mandarinen, men nu har han tydligen fått veta, att vi äro här. Kanske vill han försöka fördärva för oss under detta stormöte. Man kan ju undra på att denne man, som är så ond, och som blandar ihop kristendom och hat mot kristendomens förkunnare, kan få hålla på som han gör. Vår tröst och styrkhet är: Herren regerar. Han kan säga sitt: »Hitintill och icke vidare.»

(Den 17 okt.) Vi ha nu haft vårt stormöte här, **då fem** personer döptes. Herren vare lov! Mötena ha varit så goda och givande. I går, söndag, var en välsignad dag. De olika predikanterna talade så gott: Vi riktigt kände, att Guds helige Ande var närvarande. Sen på kvällen hade vi ett tacksägelsemöte och högtidsfest omkring Herrens bord. Inte hade vi många utomstående på detta stormöte. Vet ej om det berodde på den förut omnämnde mannen. Han kunde dock ej hindra oss, som älska Herren, att tillsammans fröjdas och upbyggas inför Herrens ansikte. Bröderna hade rätt mangrant samlats från landet och utstationerna. Av systrarna voro blott få här. Det är ju svårare för dem att komma ut. Den nye guvernören Feng Ü-hsiang har låtit utfärda en proklamation, som här uppklistrats på olika platser. Kanske detta varit åtminstone den synliga orsaken till att vi dessa 2—3 dagar så ostörda fått hålla våra möten.

Käraste hälsningar från oss båda.

Eder i Herren förenade
Olga Svensson.

*

En daglig Shanghaitidning, »Sanghai Times» innehöll den 7 okt. följande brev från Sianfu, Shensi.

Hur en kristen militärguvernör regerar.

Vi ha nu levat en månads tid under general Feng Yü-hsiangs regim. Hans första handling, sedan han mottagit telegram om sin utnämning till tjänstförrättande militärguvernör, var att flytta sin stab och livvakt till det stora öppna fältet, som nu användes som exercisplats i Sian, *för att där bo i tält.* Denna flyttning företogs genast, trots regnväder, och ett av generalens skäl därför var, att han ville i handling visa sina officerare och soldater att, fastän han var militärguvernör, skulle varken han eller de leva i yppighet. Själv bor han likt de övriga i ett enkelt tält.

Generalen förklarar, att Chang-yao, Wang Chan-yüan och Ch'en Shu-fan (= Ch'en-Peh seng), vilka alla varit bland maktinnehavarna i detta land, voro utomordentliga militärer, så länge de voro i underordnade ställningar, men urartade, då de blivit upphöjda till militärguvernörer. Han önskar förebygga, att deras sorgliga öde en gång bliver hans eget.

En av de närmast påföljande av generalens handlingar var att stänga alla osedlighetsnästen och ge order om att alla dess innevånare inom 24 timmar skulle lämna staden. Han tillsatte ock en kristen borgmästare i provinshuvudstaden, och denne har sedan utsänt massor av proklamationer för att förmana folket, och han har också på murarna vid stadsportarna låtit måla bilder för att upplysa skarorna.

Utan tvivel är den kraftige och på samma gång rättvise general Feng Shensis hopp, och fastän han har många fiender och kommer till ett distrikt, som är i ekonomiskt avseende utarmat,* är det nu ljusare utsikter för denna provins, än det varit under många år.»

Må missionens vänner och förbedjare ihågkomma general Feng, som hittills bevisat sig vara en så trogen Herrens tjänare! *Martin Lindén.*

*

Den politiska ställningen i Shensi.

Enligt fru Svenssons brev i förra numret av S. L. var ställningen i provinsen synnerligen osäker. De flesta rövargrupperna i provinsen reste sig när militärguvernören Feng lät arkebusera Ko chien, den mest grymme och maktlystne av alla den senare tidens många rövarehövdingar. Situationen har emellertid sedan dess betydligt förbättrats, Herren vare lov.

Sålunda berättas det, att general Fengs närmaste förman, general Wu-Peh-fu, lyckats tillbakaslå ett försök av sydarmén att inta Central-Kinas huvudstad Wu-chang. Därefter lyckades han föra sina trupper till provinsen Si-chuan och anfalla den där

* Den förre guvernören säges ha uppburit skatterna av befolkningen ända t. o. m. år 1924. *Red.*

samlade sydarmén. Härigenom omintetgjordes den förre Shensi-guvernören Chens löfte om hjälp från Si-chuan för att anfalla Feng-Ü-hsiang och återerövra Si-An. Samtidigt inträffar att söderpartiets militärguvernör i Shensi, general Ü-Yu-ren, som i 7 år haft sitt högkvarter i den rika affärsstaden San-Yuan och därifrån under vissa tider härskat över ett rätt vidsträckt område, upptar underhandling med Feng Ühsiang om förening och samverkan. Härav synes följa att förre guvernören Chen för tillfället uppgivit sin plan på att marschera mot Si-An. Förutom detta har också guvernör Feng fått löfte om hjälp från Peking, sedan general Wu Peh-fu haft sådan framgång i mellersta och västra Kina.

De vänner, som på grund av meddelandet i decembernumret bedit för Shensi och vårt fält, ha nu särskild anledning att tacka Herren för vad Han redan gjort. Ingen må dock tänka att guvernör Fengs ställning redan är trygg. Snarare synas alla dessa våldsmän, av fruktan för att möjligen möta samma öde som deras bundsförvant Ko-chien, ha igångsatt en agitation vars syfte är att uppväcka hela befolkningens — de kristna undantaget — vrede mot honom, vilket framgår av en proklamation som Feng i oktober utfärdat. Proklamationen var av följande lydelse:

Militärguvernören General Fengs proklamation.

»Republiken Kinas författning stadgar, att Kinas inbyggare äga frihet att bekänna sig till den religion, deras samvete bjuder, oavsett det är till Jesu Kristi lära, till konfucianismen, buddismen eller taoismen. Ingen får tvinga en annan att övergå till någon viss religion.

Som det emellertid kommit till min kännedom, att i landsorten rykten satts i omlopp, att jag såsom kristen icke ämnar tolerera någon annan religion inom min provins än kristendomen, förklarar jag härmed, att sådana rykten sakna all grund.

Själv har jag under mer än tio års tid varit en efterföljare av Jesus Kristus, men har dock, tyvärr, ej nått så långt, att jag i allt kan handla i full överensstämmelse med kristendomens sanning. Huru skulle jag väl — under känslan av egen ofullkomlighet — kunna tvinga andras samveten?

Många av såväl befäl som manskap i min armé hava, sedan de lärt känna sanningen, sådan den är i Jesus Kristus, latit döpa sig, men ännu finnes ett stort antal, som icke övergått till kristendomen. Är icke detta ett bevis för att jag ej förbjuder utövningen av andra religioner.

Låt mig också påpeka, att mina officerare och menige, som äro kristna, icke äro sämre patrioter än de, som icke bekänna sig till kristendomen.

Jag förklarar också, att såväl jag som mina kristna soldater alltid komma att behandla kristna och icke-kristna lika.

Jag hoppas, att allmänheten ej vidare låter oroa sig av alla dessa grundlösa rykten utan i stället bistår mig i min strävan att främja provinsen Shensis väl.»

*

De hövdingar, som vid guvernörsombytet upreste sig och intogo ett stort antal städer, däribland Hoyang, Ichuan, Chenghsien och Chao-I i vårt distrikt i Shensi, anslöto sig sedan till söderns parti och lyda nu under den Södra Republikens president, Sun Yat-sen.

Det säger sig självt, att Feng utan dröjsmål kommer att göra allt för att återvinna dessa städer. Givetvis kommer då faran för missionsarbetarne attt *bli mycket stor.*

Låt oss slå en bönemur omkring dem!

I S.-V, W., N. och Ö. om Si-An har Feng alltså dödsfiender; varav många äro hans fiender för hans oförskräckta tros- och bekännelses skull.

*

Guvernören Fengs märkliga levnadsteckning finnes på S. M. K:s förlag. Pris 60 öre.

Ett livstecken.

Huru länge ha vi ej bedit om mera liv och värme bland de kristna, om väckelse på vårt fält! En liten ljusning har försports bland eleverna i seminariet och flickskolan här.

Redan första söndagen de voro samlade i höst rådgjorde de om att bilda en liten »söndagsförening» till ömsesidig uppbyggelse och hjälp. De hoppades ock nå några f. d. elever i missionens skolor, som nu gå i statens skola här i staden, men det visade sig svårt att utverka tillåtelse för dem att få komma hit på sönd. e. m.

Andra söndagen på terminen hölls det första mötet, och mer än 20 av de större flickorna samlades. Styrelse hade valts bland eleverna, och allt ordnades av dem själva. Våra två lärarinnor, f. d. elever, bistodo med råd och dåd. Den äldre av dem öppnade mötet och talade så gott över Joh. 1: 12. Därefter fortsatte ordf., pastor Chings dotter, som är full av nit för Kinas kvinnor. Hon har under en tids vistelse i hemmet samlat elever från den närbelägna stats-skolan och fått vara dem till välsignelse. Nu talade hon om enhet och sammanhållning under bilden av länkarna i en kedja. Hon berättade ock om en fågel i en bur, som hängde i en kedja. Fågeln gladde alla med sin sång, tills buren plötsligt störtade ned, därför att en av länkarna brast. Då tystnade sången! Hon önskade, att de som medlemmar i föreningen må kunna ge akt på varandra och stärka de svaga, så att ingen länk i denna kedja måtte brista!

Se'n talade v. ordf. några enkla men gripande ord: »Det viktigaste av allt är att kunna säga: 'Jesus är *min* Frälsare'.»

Därefter vidtog en insamling av medel till handarbeten för försäljning. För erhållna pengar skulle kläder sys åt fattiga barn. Även rådgjordes om bästa sättet att bli till välsignelse för andra och beslöts, att möte skulle hållas en sönd. i mån. och bybesök göras övriga sönd. e. m. Som en första frukt av detta möte, läsa de ett kap. ur Bibeln gemensamt i sovrummen varje kväll, detta närmast för deras skull, som ej själva kunna läsa så mycket. Tid är annars anslagen till bibelläsning i skollokalerna. Varje lördag e. m. göra de handarbete, och på söndag e. m. gå de ut i två grupper om fyra i vardera i sällskap med ett par äldre kvinnor för att i byarna vittna om Gud. En annan har då ett möte på stationen för de kvinnor, som stannat kvar från förmiddagens gudstjänst. Ämnet är Gamla testamentets bibliska historia och så inlära de någon sångvers. — Må nu Herren själv få fullborda varje godhetens uppsåt och trons verk i deras hjärtan!

Yuncheng i okt. 1921. *Maria Nylin.*

*

Från arbetet i Honan.

Följande utdrag ur en kvartalsberättelse låter oss bl. a. något skymta frukterna av vårens hungersnödsarbete.

Bibelklass i Mienchih.

I början av juli samlade vi ledarna i distriktet till bibelklass, som varade en vecka. Själv ledde jag hela klassen. Ämne på f. m. var 2 Kor. och på e. m. hade vi dogmatik. Inalles tjugu deltagare hade anmält sig. Man märkte en hunger och törst efter Guds ord efter vårens andliga torka. Många voro glada att åter få sitta ner vid källan med det levande vattnet.

Tältverksamhet i Kuan Yin-t'ang.

För att kunna nå de massor, som strömma igenom denna viktiga plats, be-

Honanevangelister på vandring.

slöto vi oss för att där ha en halv månads evangelisk kampanj. Flera av våra skolynglingar från Yuncheng voro också hemma, och jag ansåg, att det vore oerhört viktigt för dem att få använda sina gåvor i evangeliets tjänst. Kuan Yin-t'ang är också en sval plats även under den hetaste sommaren. Vi hade också glädjen att få till medarbetare de av general Fengs troende soldater, som kvarlämnats i Kuan Yin-t'ang. De hjälpte oss betydligt, icke minst med predikohjälp. Själv kunde jag ej stanna hos våra kinesiska bröder utan lämnade dem att ordna tältverksamheten, som de skötte på egen hand. Tältet, som rymmer emellan två och tre hundra, var fullt varje kväll, och under dagarna sutto många under »dukarna» för att läsa Guds ord och forska i sanningen. Det synliga resultatet var ganska uppmuntrande, i det att några yngre affärsmän beslöto sig för att tro på Jesus Kristus. De fattade beslutet i tältet, och efter allt att döma stå de fasta i sitt beslut.

För församlingen var tältverksamheten till glädje och uppmuntran, ty många kommo i verksamhet och fingo se, att Herrens ord växer.

Arbetet i Shih-ts'uen sköttes av äldste Chang, som under hungersnödstiden ordnat med kvinnoasylerna i Mienchih. Vi hoppades, att han skulle kunna kvarhålla en del av dem inom hörhåll för evangelium, och han har lyckats att få de allra flesta att komma till gudstjänsterna på utstationen.

I den lilla obemärkta köpingen Rents'uen har evangelisten Wei arbetat med nit och lyckats samla ej så få.

I *Yungning* arbeta fortfarande äldste Yu och unge evangelisten Tie. Deras uppgift är nu att skörda, vad som saddes under hungersnödsperioden. Det synes av deras rapport, som om isen skulle börja att tina upp omkring Yungnings stad.

I *Lingpao* arbeta äldste Wang med hustru. Arbetet utvecklas mer och mer. Herren har rikligen välsignat denna lilla församling, och vi vänta stora ting i Lingpao. *E. O. A. Beinhoff.*

Vad som pågår i Palestina.

Där nere i det gamla löfteslandet pågår f. n. ett återställelsens verk, som, under den ädla judiske »ståthållaren» Sir Herbert Samuel, synes äga de bästa mänskliga förutsättningar till att lyckas. Alltifrån Napoleons dagar har Palestinas pånyttfödelse oavbrutet varit föremål för de mest betydande statsmännens uppmärksamhet och intresse. Att allt storpolitiskt planerande i den riktningen tidigare misslyckats har väsentligen berott på, att man räknat mer med landet än med folket (judarne). Landet har lika litet någon framtid utan folket som folket har det utan landet.

Ställningen nu är en helt annan. Under det araber och andra i Palestina boende asiatiska och halvasiatiska folk allt jämt befinna sig på sin gamla ohjälpligt efterblivna, döda punkt, äro de invandrande judarna oförtrutet genom fredliga men energiska värv och klok administration i färd med att underlägga sig landet. Ambitioneu är i stadig tillväxt hos dessa numera palestinska judar. De arbeta som gällde det livet och sysselsätta heist blott sitt eget folk. Rörelsekapital synas ock av de enormt rika europeiska judarna ställas till deras förfogande i nästan obegränsad mängd. Visserligen ha väl valutaförhållandena nu en tid menligt inverkat på sionismens finansiering, men detta uppgives vara övergående.

För att underlätta odlingsarbetet för de fattigaste använder en judisk organisation (det finns flere) omkr. en halv mill. kr. varje månad.

Att landet emellertid ännu ej är judarnes framgår bäst därav, att ingen jude kan komma åt en kvadratmeter jord utan att få betala dyrt därför till icke judiska maktinnehavare.

Mest betyder dock det förnyelsens hopp som tänts och den nitälskans ande som inspirerar till sådana åtgärder, vilka tillvarataga varje möjlighet för det judiska inflytandet att göra sig gällande.

I mars 1921 hölls i Jerusalem en rabbinsk konferens, om vilken europeiska statsmän förklarat, att »den utgjorde en

av de allra mest betydande religiösa händelser under de sista 1850 åren». Sir H. Samuels hälsningstal vid detta tillfälle har ej utan skäl jämförts med »Nehemjas första offentliga starka vädjan till sitt folk efter återkomsten från Babel».

Åtskilliga vid denna konferens närvarande sågo däri »begynnelsen till en judisk nationellt-religiös myndighet, som efter hand kommer att motsvara det gamla Sanhedrin. En central rabbinsk överhet har för övrigt redan trätt i funktion, och till denna kan alla judar i Palestina (inom varje lokalt ordnad Beth Din — mindre domstol) vädja i både religiösa och sociallt-politiska mål».

Den märkliga konferensen i Jerusalem hade 70 rabbinska delegerade, ett förhållande som även givit anledning till en jämförelse med 4 Mos. 11: 16, där Moses får befallning att samla »70 män av de äldste i Israel».

En del tillfälliga regeringsåtgärder för regleringen av folkinvandringen såväl som muhammedanska resningar här och där i landet ha väl vållat sionisterna svåra besvikelser, men har månne något annat varit att vänta — tillsvidare.

(Ur »Hälsn. fr. Sv. Bibelinstitutet».)

Reseminnen.

»Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen. Så säge Herrens förlossade, de som han förlossat ur nöden, de som han församlat från länderna, från öster och från väster, från norr och från havssidan.» Ps. 107: 1—2.

I denna pilgrimsfolkets sång kunde jag av hjärtat instämma, när jag två dagar före jul återkom från min långa färd ända bort till Stilla havets kust. Inte det minsta missöde hade jag varit utsatt för. I en orolig och ännu av världskrigets följder psykiskt sjuk och söndersliten tid, där plundring och blodsdåd hörde till det alldagliga, hade jag fått gå trygg under Guds änglavakt.

Stor är min tacksamhetsskuld till alla dem, som så troget följt mig i förbön på denna färd. Denna förbönens gemenskap har förnummits oändligt dyrbar och verklig. Huru ringa och ovärdig men på samma gang djupt tacksam känner jag mig inte inför sådan kärleksbevisning. Genom Eder förbön och Kristi Andes hjälp har den långa resan lyckligt fullbordats.

Som det ljusa inslaget i minnenas bok från denna färd står hågkomsten av dyrbara stunder av andlig gemenskap och förtroendefullt samråd med ledande personer inom olika kristna läger och av oförgätliga evighetsstunder i kretsen av Herrens menighet. Det gjorde på mig ett djupt intryck att överallt i detta stora land finna huru våra svenska »pilgrimsfäder» rest korsets banér dit de kommit, byggt kyrkor och sammanslutit sig i kristna församlingar. Oöverskådligt är det inflytande de därvid utövat. Kommo de än fattiga på jordens guld förde de likväl en oförgänglig rikedom med sig till landet i väster.

C. I. M:s hem i Philadelphia.

Den första natten i Förenta staterna vilade vi ut, min reskamrat direktör H. och jag, i Kina Inlands Missionens hem i Philadelphia. Det hade varit en ansträngande dag. Omedelbart efter landstigningen hade vi i bil surrat omkring i New York för att uträtta en del nödvändiga ärenden. När vi efter den svindlande snabba resan med expresståget framkommo till Philadelphia var det mörkt. Efter åtskilligt famlande voro vi äntligen vid missionshemmets dörr, uttröttade och badande i svett.

Här mottogos vi på det hjärtligaste av missionssekreteraren, mr. Whittlesey, och hans fru, vilken senare betjänade hemmet som dess föreståndarinna. Här träffade vi ock bl. a. missionärer makarne Malte och Ida Ringberg.

De stora och välordnade hem, som C. I. M. äger på skilda orter, äro alla skänkta såsom särskilda gåvor till missionen av personer, vilka därtill känt sig särskilt manade av Gud. C. I. M:s missionärer, som icke uppbära någon garanterad årslön utan blott ett anspråkslöst underhåll, åtnjuta däremot en omvårdnad och hjälp i flerfaldiga avseenden, som icke torde stå andra sällskaps missionärer till buds. Vart de komma under sina färder till och från sina stationer finna de hem, som stå öppna för dem. I London, Philadelphia, Toronto, Shanghai, Hankow och Tientsin, överallt finnes sådana hem. För ett synnerligen billigt pris få de där allt vad de behöva.

Inom hemmen har vanligtvis missionens ekonomiska och delvis även administrativa ledning sina arbetslokaler. Ett sådant hem med dess ständiga ström av ankommande och avresande, får därför mera karaktär av hospits än vilohem. Långvarig vila och stillhet sökes nog därför oftast på annan ort.

Då ett arbete som C. I. M:s har sin grund och förutsättning i tro och bön blir hemlivet och hemarbetet på ett förunderligt sätt genomträngt av bön. Ingen kan komma inom dörrarne av ett C. I. M. hem utan att på ett oförgätligt sätt erfara detta. Missionärerna hållas noga underrättade om missionskassans ställning. Skulle inkomsterna understiga den för det månatliga underhållet erforderliga summan, erhålla de blott så mycket av sin månadsremissa som missionskassan tillåter. Under det gångna året har C. I. M. i England haft det mycket trångt. Under flera månader ha missionärerna blott kunnat utfå 50 % av sin månatliga inkomst. När jag på hemresan i medio av december månad besökte C. I. M:s hem i London ägnades en hel dag åt bön. På en lista med marginal för dagens alla timmar, som ett par dagar i förväg framlagts, hade alla de, som önskade deltaga i dagens bönekamp, tecknat sina namn. Ingen »ledare» hade tillsats. Fullkomlig frihet rådde. Stunder av tyst bön omväxlade

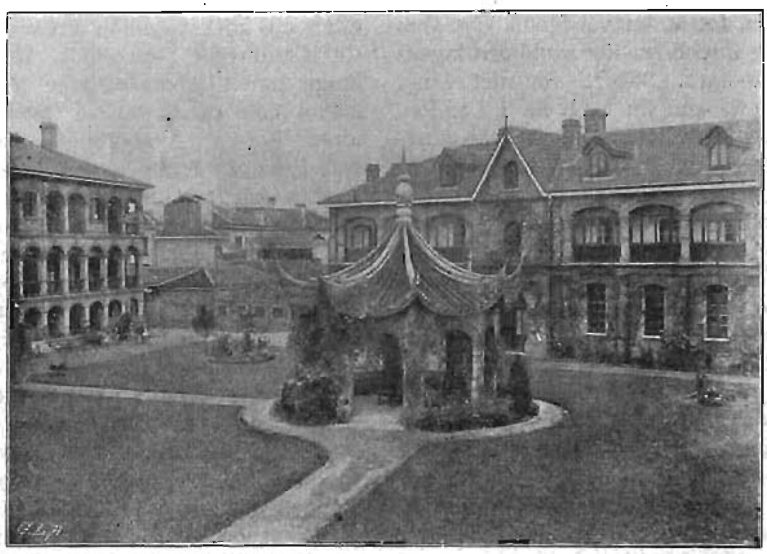

C. I. M:s hem i Shanghai.

med att någon, som därtill kände sig manad, ledde de andra i bönen. En underbar ljuvlighet och stillhet präglade därför det hela. Man icke blott talade själv till Gud, man lät även Gud få tillfälle att tala. En särskild vägledning för bönen fanns dock. På olika platser i rummet där man knäböjde, lågo listor utlagda på vilka missionens behov angivits. Därav gramgick, att av de £ 4,000, som behövdes för december månad endast £ 1,000 inkommit. Biljetter till missionärers utresor hade beställts för £ 930 men blott £ 11 fanns i kassan för ändamålet o. s. v.

Denna väg kan ju ofta kännas smal och trång. Men det är en välsignad väg. Och den skonar missionen för skuldsättningens förlamande fara. Säkert var det långt lyckligast att, som nu C. I. M. i London, kämpa med fattigdomens och begränsningens problem, än att likt nästan alla de stora engelska sällskapen tyngas av alltjämt växande skuldbördor. Är icke också detta en s. k. »trosmissions» egentliga särmärke? Genom att ställa sig avvaktande och beroende av det ekonomiska understöd, som Gud låter inflyta, och genom att avhålla sig från att genom lånemetodens hjälp söka lösa problemen och realisera uppgjorda planer, har man intagit den beroende lärjungaställning som, om jag så får uttrycka det, ger Gud ett tillfälle att visa sin vilja med avseende på missionsarbetet genom att antingen giva eller hålla tillbaka.

Även S. M. K:s arbetare ha ju haft dylika trosprov att genomkämpa. Under omkring sex månader det år då det kinesiska myntvärdet steg så högt i pris kunde de blott erhålla 50 % av sin kinesiska remissa. Ehuru vi från Sverige kunde utsända mer än fulla underhållsbeloppet enligt vanlig beräkning i svenskt mynt gick så mycket förlorat i växlingen. En av de missionärer, som var med om denna prövning, sade då: »Jag skulle hellre vilja nöja mig med ett mål mat om dagen än att missionen skulle sätta sig i skuld.» Det är denna missionärernas frivilliga och glada anslutning till denna princip, som bildar förutsättningen för upprätthållandet av densamma. En sådan anslutning ger ock en solidaritet och intressegemenskap av en säregen och dyrbar art. Och den gemenskap med kämparne i stridslinjen, som många av Herrens vänner i hemlandet kallats att träda in i, både förenar och förpliktar. Ingen kan stå i den ställningen utan att ofta bedja den gamle psalmistens bön: *»Herre, låt icke i mig dem komma på skam, som hoppas på dig».*

Men jag har gått händelserna i förväg. Sedan jag deltagit i Internationella Missionsrådets möte i Lake Mohonk, vilket ju var min egentliga uppgift, reste jag, efter ett kort uppehåll i Chicago, direkt till Californien, varest S. M. K. sedan länge har tillgivna vänner bland svenskarna och en kommitté, med vilken vi under flera år samarbetat. I detta rika, solbelysta, av Stilla havets ljumma vindar smekta kustland finnes många svenskar. Från Los Angelos till San Francisko reste jag, huvudsakligen i bil, från den ena svnska församlingen till den andra. Det var gripande att se kära landsmän samlas i stora skaror i de förträffliga kyrkor, de byggt, för att lyssna till det gamla evangeliet och höra om Sveriges insats i världsmissionen. Detta senare sökte jag åskådliggöra med tillhjälp av en stor världskarta, på vilken jag genom anbringandet av små svenska flaggor angivit var de svenska missionerna arbetade. Med tillhjälp av den vederhäftiga statistik vi nu i Sverige, tack vare Arbetskommittén, äga, sökte jag så objektivt

Kassör Lindgrens bungalow i Kingsburg, Calif.

och sakligt som möjligt framställa det svenska missionsarbetet.

För ordet om Jesus och för missionen fanns god genklang i de kära svenskarnas hjärtan. De voro ofta djupt gripna och prisade Gud för Sveriges insats i världsmissionen, och det kom en särskild glans i deras ögon, när de hörde budskapet om frälsningen i Jesus. Sent skall jag glömma när en gammal »pilgrimsfader» kraftigt tryckte min hand och sade: »Detta förstår jag mig på. Det är detsamma som jag hörde i Sverige för 60 år sedan.»

Från Los Angeles reste jag i bil till Kingsburg, en hel dagsresa. I Kingsburg har S. M. K. Californiakommitté sitt säte. Här mottogs jag på det hjärtligaste i kassör Lindgrens fridfulla och komfortabla hem och här fick jag tillfälle att träffa bröderna i kommittén. Mera därom i nästa nummer. *N. H—n.*

Från skilda håll.

Under ledning av den kände Livingstoniamissionären Donald Fraser pågår i n. i *Skottland* ett »missionsfälttåg» som avser att omfatta alla kyrkor och om möjligt alla församlingar. Genom en stor, troligen flera år omfattande ansträngning hoppas man kunna tillförsäkra missionslivet en avgjort framträdande plats i de skottska kyrkoruas liv och arbete.

*

Den nya fonetiska *skriften* i Kina har blivit obligatorisk i alla regeringens folkskolor. Brittiska bibelsällskapet har redan spritt 160,000 bibeldelar i samma skrift.

*

Indien har den högsta dödssiffran (38,2 pro mille) av alla jordens nationer. Ehuru även födelsesiffran (34,2 pro mille) är en bland de högsta är folkökningen den lägsta i världen näst Frankrike. Folkökningen under 1921 utgjorde endast 1,2 %, d. v. s. från 315 till 319 millioner.

*

Opiumfrågan är alltjämt brännande i *Kina*. Den 31 sistlidne maj utfärdade presidenten en ny förordning till provinsguvernörerna, däri de strängeligen anbefalldes att inskrida mot odling och bruk av opium. Ämbetsmännens befordran skall göras beroende av deras nit i detta avseende. Centralregeringen synes alltså vilja råda bot på missförhållandena, vilka däremot uppmuntras av en del provinsämbetsmän och militärbefälhavare, som därigenom vilja skaffa sig en inkomst för underhållandet av trupperna. Understatssekreteraren i engelska utrikesdepartementet förklarade i underhuset den 3 aug., att nyare rapporter utvisa en ökad opiumodling i flera provinser och att opium dessutom i avsevärd mängd insmugglas över Hongkong. Protester från den kinesiska regeringen ha hittills varit utan verkan. Opiumfrågan skall nu upptagas av nationernas förbund.

*

En amerikansk tidskrift framhåller i en mot de *tyska* missionerna för övrigt mycket sympatiskt stämd artikel de utomordentliga svårigheter många av de nödtvunget hemmavarande missionärerna ha att finna lämplig sysselsättning. Åtskilliga ha ju kunnat övergå till arbete i hemlandskyrkorna, andra ha kunnat taga upp yrken, de utövat, innan de gingo ut på fältet, andra åter ha blivit lärare o. s. v. Men om många gäller nog författarens omdöme, att de ha svårt finna sig tillrätta i hemlandet, att deras hjärtan hänga fast vid missionsarbetet och att hela deras livserfarenhet och fostran är av den beskaffenhet, att de endast på missionsfälten kunna göra insatser av förblivande värde. »Inga i Tyskland har en svårare lott än dessa missionärer», slutar författaren.

*

Som ett bevis på de utomordentligt stora *ekonomiska* svårigheter, med vilka missionen nu har att kämpa, må nämnas, att det största amerikanska sällskapet, American Board, från föregående år hade en brist på 245.544 dollars, vilken till 1 juli i år ökats med 190,000 dollars.

*

En med folkräkningen i år sysselsatt *indisk* tjänsteman berättar från sitt arbete i en av de självständiga staterna: »Kristendomens inflytande röjer sig i de omvändas större välstånd, i deras nyktra, ordnade och arbetsamma liv. Vi finna, att bland de indiska kristna ej mindre än 25 procent uppgives som läs- och skrivkunniga, medan för den övriga befolkningen procenttalet endast är sex.»

*

Det *amerikanska bibelsällskapet* arbetar ju i betydligt mindre skala än det engelska, men har dock under sista året spritt 354,387 helbiblar, 689,967 Nya testamenten och 2,707,955 bibeldelar. Under de 104 år sällskapet existerat har det utsänt 137,903,939 volymer.

O, att den elden redan brunne!

Ej för fort, men med fast rytm. HARALD ERICSSON.

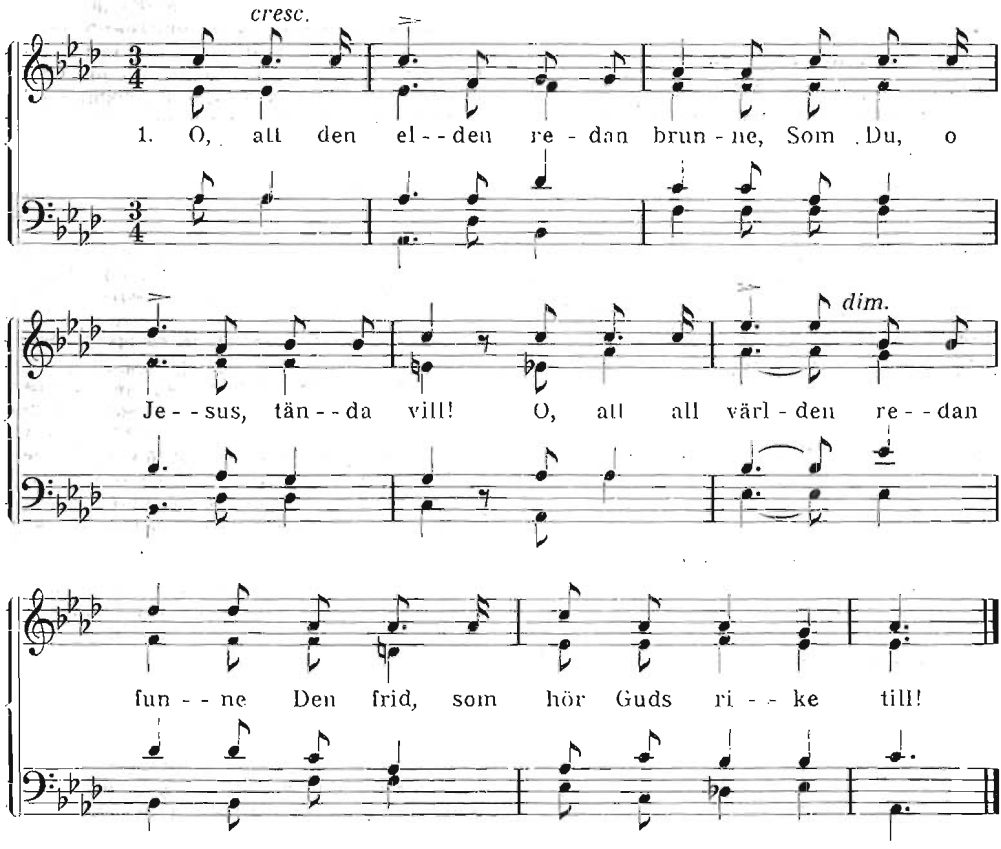

2. *Visst glimmar re'n i mörka nallen*
En liten gnista här och där;
Visst är den stora frälsningsskatten
För månget hjärta dyr och kär;

3. *Men låt den elden spridas vida*
Och gör den skatten vida känd!
I tron ditt löfte vi förbida
Att Anden rikligt blir oss sänd!

4. *Låt nådens bud till alla föras,*
Giv åt ditt rikes framgång fart,
Så att ditt lov dock måtte höras
Från alla världens ändar snart!

5. *Smält allt, vad åtskilt är, tillsamman,*
Gör varmt vad nu är ljumt och kallt!
Blås upp den svaga kärleksflamman
Och bliv Du själv vårt "allt i allt"!

6. *Ja, du är värdig, du allena,*
Att hava ära, lov och pris.
Ack, håll oss alltid vid det ena,
Att du är ensam god och vis!

(Sionsloner 95.)

Från redaktion och expedition.

Ett gott nytt år
med rik välsignelse från Gud tillönskas alla missionens vänner och medarbetare!

Till alla dem,
som så beredvilligt och uppoffrande äro oss behjälpliga med tidningens spridning, bedja vi att få säga vårt hjärtliga tack. Betydelsen av att tidningen får komma in i allt flera hem och vinna allt flera vänner är mycket stor. Får den, genom Guds nåd, dit den kommer, bliva ett språkrör för missionens heliga sak, som manar till förbön och helig offertjänst skall dess stilla och anspråkslösa tjänst bära evighetsfrukt. Därför låt oss med glädje och hänförelse hjälpas åt!

Missionärer, som väntas hem.
Enligt ett just ingånget meddelande är missionär och fru A. Bergs hemresa beställd att, om Gud vill, äga rum med ång. »Khiva» P. & O. Linjen, som avgår från Shanghai d. 14 mars. Ång. Khiva beräknas anlända till Marseilles d. 19 och till London d. 27 april.

Även flera andra missionärer stå i tur att resa hem, men alla dessa hemresor bliva givetvis beroende av huru Herren i nåd behagar fylla den nu hårt anlitade missionskassan. Låt oss bedja att Herren i sin kärlek må bereda sina trötta tjänare tillfälle till vila och ombyte!

Förlovning
har ingåtts mellan missionärerna Nath. Engbäck och Elsa Engström. Vi tillönska dem Guds rikaste välsignelse till denna sin förening!

Bröllopp
kommer, enligt ingånget meddelande, att firas i Yuncheng d. 10 jan., då missionärerna David Landin och Karin Otterdahl sammanvigas. Rik välsignelse från Gud tillönska vi dem!

Bönemötena för S. M. K.
återupptagas den 17 jan. kl. 7 e. m. i Betesdakyrkan och fortsätta därefter varje tisdag. Till dessa bönestunder inbjudes hjärtligt envar, som med oss i bön vill kämpa för Kinas frälsning.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Om förbönens ande över Guds folk, s. 2—3.

För Guds nåd under det gångna året, s. 4.

Att Gud beskyddat och uppehållit missionärerna, s. 5.

För andlig välsignelse på vårt fält, s. 5.

De infödda kristnas villighet att inträda i arbetet, s. 5.

Deras ståndaktighet i prövningar och förföljelse, s. 5.

De nyutsända arbetarna, s. 5.

Den frivilliga kärlekens offertjänst i hemlandet, s. 5.

Skolan på Kikungshan, s. 8.

För det oroliga Shensi och dess nye guvernör, s. 10—13.

Den andliga livaktigheten i kvinnliga seminariet, s. 14.

Våra vänner i England och Amerika, s. 16.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

2157.	E. A., Linköping	500: —
2158.	»Tackoffer på 70-årsdagen»	10: —
2159.	T. S., Strängnäs	6: 65
2160.	Östra o. Västra Arbetsfören., Jönköp., 1/3 av försäljningen	300: —
2163.	»Tackoffer på 60-årsdagen»	125: —
2164.	S. L., Skellefteå, till E. Sjöströms underh.	10: —
2165.	»Herrens del»	20: —
2166.	A. G., Malmö, rab. å böcker	7: 50
2167.	Simtuna syförening	250: —
2169.	E. & H. gm O. H., skövde	15: —
2172.	»Tackoffer»	1000: —
2173.	Kvidinge ungdomsförening	100: —
2174.	G. F., Ursviken	10: —
2175.	M. G., Ekenässjön	10: —
2176.	De ungas syförenings sparb. gm G. O., Åstorp	34: —
2177.	Skillingaryds Kristl. ungd. fören.	100: —
2178.	A. Ö., Vetlanda	4: —
2179.	»Tionde»	3: 50
2180.	F. d. syföreningsmedl. i Haveryds syfören. gm H. A., Flisby	65: —

2182. 1 Kor. 16: 24 25: —
2186. »Ett löfte åt Herren» 2000: —
2187. B. S., Överhörnäs 5: —
2188. Boda s:a Missionsförsamling 150: —
2189. Stengårdens syförening 125: —
2190. Juniorföreningen, Doverstorp 75: —
2191. Myresjö Östra mfg 50: —
2192. Kinagruppen inom Göteborgs K. F. U. K. 200: —
2194. Mölarps Öresförening 75: —
2195. K. M., Gagnev 3: 60
2196. Skärvsta flicksyförening 133: —
2197. Alaryds mfg 25: —
2198. Erstorps mfg 15: —
2199. »Lille James», offergåva, till en liten kinesgosse, gm J. H., Tenhult 5: —
2200. »Onämnd», Ulricehamn 50: —
2201. »E. P., Ulricehamn 15: —
2202. Kinakretsen, Gtbg, till E. Gunnardos underh. 120: —
2203. Ryggestorps mfg 240: —
2204. »Herrens del» 15: —
2205. V. Nye 50: —
2206. Försäljningen i Stålm för S. M. K. d. 9/12 3,639: 80
2207. Koll. i Mjölby 30/11 17: 19
2208. D:o i Ryssby 1/12 14: —
2209. Skolbarnens sparb., Ryssby, gm H. N. 10: —
2210. A. S., Ljungby 10: —
2211. J. B., Ljungby 10: —
2212. Koll. i Hörle, gm N. H. 24: 15
2213. D:o i Värnamo, gm J. U. 51: 29
2214. Kinesernas Vänner, Värnamo, resebidrag gm d:o 10: —
2215. Ljungby syförening, d:o 50: —
2219. Falköpings syförening 100: —
2220. »Solglimtarna» i Oviken, gm B. D. 25: —
2221. Onämnd. Sävsjö, gm K. N. 15: —
2222. Säby arbetsförening 100: —
2223. H. H., Ovanmyra 110: —
2224. Från skördefest i Frösön, till Hanna Waugs underh., gm J. R. 75: —
2225. A. G., Kristianstad, resebidrag 15: —
2226. Koll. i Luth. Missionshuset, Kristianstad, gm S. E. L. 72: 65
2227. A. A., Duvbo 50: —
2228. V. G., Tibro 50: —
2229. »Onämnd», Åstorp 100: —
2232. Koll. i Björklinge 18: —
2233. F. P., Björklinge, resebidr. 5: —
2234. O. & C. L., Sala 10: —
2235. Överbet. å böcker 5: —
2236. Koll. och en sparb. i Krylbo 43: —
2237. Koll. i Kärrgruvan, gm A. S. 12: 50
2238. A. J., Rosshyttan resebidrag 5: —
2239. Koll. i Bäsinge 18: —
2240. Ungd.-fören. i d:o resebidrag 5: —
2241. Koll i Broddbo 5: —
2242. H. M. Sala, ur sparbössan 37: —
2245. Borås-Sjömarkens Kinagrupp 120: —
2246. Hamrånge kvinnoförening 50: —
2250. B. P., Stensjön 1: —
2251. Barnsyfören. i Värna 150: —
2252. Naglarps mfg. till M. Lindéns och J. Hultqvists underh. 100: —
2254. »Annie» 10: —
2255. K. L., Hamra 15: —
2256. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
2257. »Tionde» 5: 73
2258. »En vän» 3: —
2264. S. A., Högunäs 50: —
2265. O. L., Skövde 50: —
2266. M. S., Markaryd, gm E. S. 12: —
2267. H. S., Tranås, till August Bergs underh. 100: —
2268. Bjurbäcks missionsförsamling 125: —
2269. »I stället för blommor på folkskollärare A. Anderssons, Kristinehamn, grav 57: —
2271. Regna syförening 50: —
2272. Koll. å K. F. U. K., Hälsingborg, gm A. T., d:o 36: —
2273. O. & H., Norrköping 30: —
2276. Vrigstads äldre ungdomskrets 50: —
2277. M. E., Vrigstad 25: —
2278. »H. B. & E. J., tackoffer d. 18/12» 25: —
2279. Ingelstorp o. Vallebergs arb.-fen. 40: —
2280. F. N., Sthlm, sparb.-medel 59: 62
2281. Koll. i Ystad, gm E. F. S., 36: 08
2282. Överbet. å böcker, gm d:o 2: 50
2285. Sparb.-medel från söndagsskoll. i Bäckseda 10: —
2286. E. L., Alingsås 10: —
2287. »Nya Vänner» i Magra, till J. Hultqvists underh. 100: —
2288. E. E., Falun 90: —
2290. »Herrens del» 20: —
2291. Böuekretsen, Norrköping, prov. å S. Land 5: —
2292. Ps. 23: 1 20: —
2293. F. V., Burcå, sparb.-medel 9: 36
2294. »Elina och Ivar» 40: —
2295. Sparb.-medel från en Kinavän 30: —
2296. D:o fr. R. L., Växjö 10: —
2297. Sågkvarns Jungfruförening till A. Erikssons underh. 50: —, till M. Lindéns underh. 50: — 100: —
2298. E. och H:s missionsauktion, Lämnhult 30: —
2299. Ryds syförening, Mulseryd 125: —
2300. Från A. H:ms sparbössa 25: —
2301. Offerkuvert från Fridhem, gm H. I. 5: —
2306. »Kinavän, Sundsvall, julklapp till missionen» 100: —
2307. »Ett tackoffer» 50: —
2311. E. L. W., Lidköp, »Herrens tionde» 45: —
2312. Kinakretsens sparbössa, Norrköping 55: —
2315. Th. S., Strängnäs 5: —
2316. Prenumeranter i Strängnäs, rab. å S. L. 5: —
2317. M. och E. J:s, Ödeshög 75: —
2318. »Ett löfte åt Herren», Medle 20: —
2319. I. L., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 5: —
2320. »Slutstenen» 1921, till d:o 75: —
2321. Bankeryds Östra Mfg 50: —
2322. E. J., Bankeryd 7: 50
2323. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 19: 62
2324. Från föreningen »Daggryningen», Bredestad 100: —
2325. »Kinesernas Vänner», Jönköping 1,000: —
2326. G. K., Björköby 25: —
2327. P. P., Gånarp 15: —
2328. »Ur Guds stora förrådshus» 150: —
2329. A. O., Norderön 15: 50
2335. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 82: —
2336. »Herrens tionde» 1: 75
2337. Huskvarna Kristl. Ungd.-förening 75: —
2338. J. A., offerkuvert 4: 50
2339. Testamentsmedel efter avl. Anders Erik Andersson, Örebro 3,549: 48
2340. »Till den yttre missionskassan», från Spjutsbygd 34: 50
2341. E. K., Krylbo 10: —
2342. K. F. U. M:s Mellersta distrikt, till M. Ringbergs underh. 250: —
2343. Offerkuvert gm M. K. 9: —
2344. D:o fr. K. L., Sandbyhov 10: —
2345. Bankeryds Kristna friförsamling 50: —
2346. Söndagsskolbarnens sparb.-medel, Flisby 25: —
2347. M. R., Växjö 40: —
2353. Koll. i Naglarps missionshus 2/12 30: —
2354. Karstorps mfg 3/12 100: —
2355. Koll. i Hvetlanda 4: 12 35: —
2356. D:o i Holsby 5/12 30: —
2357. D:o i Rösa 6/12 5: 06
2358. D:o i Ekekull 7/12 5: 58
2359. Bidrag fr. Ekekull, gm N. P. O. 30: —
2360. Koll. i Mamrelund 8/12 14: 50
2361. Resebidrag fr. O. Korsberga 11/12 10: —
2362. D:o från Malmbäck 15/12 10: —
2363. Koll. i Eksjö 16/12 13: 38
2364. Ljusfallshammars Mfg 8: 25
2365. Koll. i Folkströms kapell 21: 64
2366. »Ninon», till Elna Gunnardos underh. 15: —

2370. Hvista Kristl. församl. till Axel Halmes underh. 42: 50
2371. Missionsmedel från Mora, gm M. S. 83: 60
2372. Sv. Lärares Mfg. till D. Laudins underh. 1,400: —
2378. K. S., Kristinehamn 10: —
2379. L. O., Kristinehamn 6: —
2380. M. E., Vrigstad, prov. å S. Land 5: —
2381. »Tionde, ske Guds vilja» 8: 50
2382. L. A. 500: —

Kr. 20,809: 98

Särskilda ändamål.

2161. Kungsholmshyddans barnmfg, Sthlm, underh. för gossen Wang En-seng i Puchow 100: —
2162. Från D. V., till underh. för bibelkvin. Klara Ni 60: —
2170. E. J. Alstad, till M. Nylin, för julfirande 20: —
2171. »Några missionsvänner i Malmö, till gossen Ny-en-hsi i Ishih, gm R. F. 75: —
2181. »En liten syfören. i Brummerska skolan» till Barnh. i Sinan, gm M. H. 150: —
2183. »Ett ringa tackoffer d. 22/11» till kvinnoskolor i Kina 300: —
2184. »Ett ringa tackoffer d. 21/11» till underh. för evang. Shi Yuin-feng och bibelkv. Chiao Li-si 200: —
2193. Kinagruppen inom K. F. U. K., Gtbg, till de nödlidande i Kina 20: —
2216. A. H., Hörle, till N. S., för lama fru Chao 10: —
2217. Ljungby syförening, till N. Svensson för arb. i Pucheng distr. 100: —
2218. Dito för arb. i Hsiaoyi 110: —
2230. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 80: —
2231. Sunne Kristl. ungd.-fören. för gossen Chen Hsi-uen i Chiehchow 50: —
2247. S. O., gm M. H., Björnö, till Barnh. i Sinan 8: —
2248. K. L., gm d:o till d:o 10: —
2249. C. H. gm d:o till d:o 2: —
2253. S. S., Kiel, till evang:s underh. i Mienchih 25: —
2270. S. J. & A. S., Norrköping, för evang. Kih Fu-ho i Hoyang 200: —
2274. A. K., Björkeryd, »del av tionde», till M. Lindéns och J. Hultqvist att anv. efter gottf. 20: —
2283. Från Sjötorps ungd.-fören. till O. Carléns verks., att anv. eft. gottf. 70: —
2284. A. J., Umeå, för evang:s underh. 100: —
2289. Skolbarnen i Magra, till J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 37: —
2302. »Mor Säll», till M. Petterssons verks., gm H. I. 10: —
2304. K. G. M., Äppelviken, till evang:s underh. 100: —
2305. Söndagsskolbarnen i Höganäs missionshus söndagsskola, för missionen bland barnen i Pucheng 25: —
2309. E. W., Hälsingborg, till R. Andersson för bokspridning 39: —
2310. E. S. E., Vingåker, för evang:s underh. i Hoyang 100: —
2330. »Sven och Majlisus sparbössor», till Barnh. i Sinan 8: 95
2331. Syföreningen i Beckershof, till R. Bergling, att anv. efter gottf. 75: —
2332. Söndagsskolbarnen i d:o, sparbössa till d:o 6: —
2333. M. E:s, d:o sparbössa, till d:o 25: —
2348. M. O., Malmö, till Barnh. i Sinan, gm J. S. 25: —
2349. I. N., Malmö, till Barnh. i Sinan, gm d:o 5: —
2350. A. D., Kristdala, »söndagstioöringar» till A. Eriksson, att anv. eft. gottf. 6: 10
2351. »Syster Ida», d:o till d:o 6: 10
2352. A. N., till d:o 2: 80
2367. Kinesgossarnas Vänner, Umeå, till gosskolorna i Kina 20: —
2368. G. E., Flisby, till M. Nylin, för Krysopras 10: —
2369. A. E. L., Broddetorp, till C. Blom, att anv. efter gottf. 15: —

Kr. 2,225: 95

Missionshemmet.

2168. »Syskonringen på Fjället», bidrag till Dufbohemmets julkassa, gm E. W. 20: —
2185. Syföreningens n:r 2 sparbössa, till Barnens Hem 63: 34
2243. A. N., Sala, till julgåvor åt barnen på B. H. 5: —
2244. »Onämnd» till d:o 30: —
2259. A. F., Jönköping, till julklappar för barnen på Hemmet 5: —
2260. F. P., Björklinge, till d:o 10: —
2261. S. N., Skellefteå, till d:o 25: —
2262. S. R., Sthlm, till d:o 15: —
2263. B. S., Sthlm, till julmat 25: —
2275. J. M. O., Huskvarna, till Barnens Hem 11: 96.
2303. S. A., Brodderud, rab. å H. S. Ö, till Barnens Hem 25: 12
2308. E. W., Hälsingborg, till d:o 20: —
2313. Dagmar, Elsa och Gunnar, till d:o 20: —
2314. Th. S., Strängnäs, till d:o 5: —
2334. W. J., Husslerör, till d:o 25: —
2373. E. B., Källunge, »ett tackoffer» till d:o 15: —
2374. M. H., Magra, »till julmat» till d:o 20: —
2375. A. H., Eksjö, »julklapp» till d:o 25: —
2376. L. och L., Dufbo, »lite gott till julen», till d:o 10: —
2377. L. L., S—tolje, d:o 10: —

Kr. 385: 42

Allm. missionsmedel	**20,809: 98**
Särsk. ändamål	**2,225: 95**
Missionshemmet	**385: 42**
Summa Kronor	**23,421: 35**

Med varmt tack till varje givare!

»Då trodde de på hans ord, då sjöngo de hans lov.» Ps. 106: 12.

Gåvor in natura till Barnens Hem.

4:de kvartalet 1921.

Från Lilltomta: köttfärs, dito, biffkött, korv. K. W., Stockholm: 2 lufter gardiner. Från Lilltomta: korv, köttfärs, svinhuvud, köttfärs. K. H. N., Säfsjö: div. blecksaker. M. W., 1 sockerkaka. E. Ö.: kaffe. Fr. Lilltomta: köttfärs, korv. E. S., Göteborg: 1 låda tvål. M. Ö., Stocksund: 3 säckar vetemjöl, inkokt frukt, marmelad. J. U., Värnamo: fårkött. Fr. Lilltomta: Blod, korv, köttfärs. E. N., Stockholm: 1 ½ dags tapetserarearbete. A. C., Varmsätra, gm K. M., Sala: 1 säck vetemjöl. K. och K. W., Stockholm: 2 tårtor. B. R.: frukt, blomma. Hvetlandavänner: gm A. Ö.: 1 låda specerier. Bodasjöglekretsen: 2 ostar. Björkerydskretsen: 1 ost: M. L., Björsäter: ost, julkkor. L. L., Sala: strumpor, underkläder. K. och K. W., Stockholm: 1 elektrisk tvättmaskin. E. och J. S., Malmö: kaffe, kakao, julgotter. Fr. försäljningen: kaffe, socker, té. Nye ungdomsförening: julost. H. H., Ösby: saft, honung, julgotter, specerier. A. och H. L., Stockholm: Div. julkost. D. och M. J., Duvbo: risgryn, julkorv, apelsiner. K. A. G., Åsaka: ost, 1 par lakan. »Vänner i Hjorted», gm E. A.: strumpgarn. Lilltomtavänner: köttfärs, medvurst, korv, kaffe och socker. A. F. och M. W., salsgardiner.

Herren löne, efter rikedomen av sin nåd, varje givare!

Med varmaste tack!

Inez Bölling.

PRENUMERATIONSANMÄLAN FÖR ÅR 1922.

Kina-Missionstidningen Sinims Land,

organ för Svenska Missionen i Kina, anmäler härmed sin 27:de årgång. Tidningen utkommer under år 1922 med två 16-sidiga och ett 24-sidigt nummer i kvartalet. Redovisningen införes hädanefter endast en gång i kvartalet.

Sinims Land kommer att redigeras efter samma plan som föregående år. Den vill vara en enande länk mellan missionsarbetarna på fältet och dem, som i hemlandet genom sin förbön och offer bära upp missionens heliga sak. Genom uppbyggelseartiklar och bibelstudier — missionär Erik Folke kommer att fortsätta sina bibelstudier över ämnet: »Guds folks vandring» — samt genom sammanfattande översikter av missionens stora verk bland folken, vill Sinims Land bliva missionens vänner till hjälp, uppbyggelse och glädje.

Tidningens pris blir: helt år kr. 2: 50, 3 kvartal kr. 1: 90, halvår kr. 1: 50, ett kvartal kr. 0: 90, en månad kr. 0: 75.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 50 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 50 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Sprid S. M. K:s skrifter!

Hudson Taylor, *mannen som vågade,* bearbetning från engelskan av A. E. Mellquist, pris kr. 1: 50.

Svenska Missionen i Kina, *dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning* av Nath. Högman, pris 25 öre.

Missionärskallelsen av J. Hudson Taylor, pris 25 öre.

Nya publikationer!

General Feng — *en kinesisk kristen general* av J. Goforth. Den enda fullständiga skildringen på svenska av denne märklige mans liv och verksamhet. Illustrerad. Pris 60 öre.

Ädelstenar i Mästarens krona — *livsbilder från missionsarbetet i Kina* av fru R. Goforth. Innehåller flera, synnerligen gripande skildringar från ett banbrytande missionsarbete i norra Honan. Pris 2: 25 häft. Då minst 5 ex. tagas av dessa böcker lämnas 25 % rabatt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Förbönens innebörd. — Vid årsskiftet. — I skolen vara mina vittnen. — En missionsafton på svenska skolan. — Evangeliets makt. — Brevavdelningen. — Vad som pågår i Palestina. — Reseminnen. — Från skilda håll. — O, att den elden redan brunne. — Från redaktion och expedition. — Böneämnen. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1922.

N:R 2. ÅRG. 27. FEBRUARI 1922. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

Fruarna Bell Fries och Jane Guiness på besök i en kinesby utanför Kaifengfu.

GUDS FOLKS VANDRING.

Av *Erik Folke.*

VIII.

Från Mara kom Israel till Elim. Var Mara missräkningarnas lägerplats, så blev Elim de glada överraskningarnas. »Där funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade sig där vid vattnet» (2 Mos. 15: 27).

Vid Röda havet hade de sett Herrens räddande makt uppenbarad. Vid Mara hade de lärt känna sötman av hans hugsvalelse. Här fingo de se prov på Herrens nåds rikedom.

Av källorna i Elim hade ingen bittert vatten. Där var överflöd på vatten. Det räckte både för folket och dess hjordar. Det var ej en utan tolv källor. Välsignelsens flöden voro lika mångfaldiga som folkets behov någonsin kunde bliva.

Palmernas grönska vittnade också för dem om liv, om en livskraft, som inga ökenvindar och ingen ökentorka kunde förstöra.

Vid Elim fick Israel genomgå ett nytt slags trosprov. Det var ej längre prov under nöd och brist utan under lyckliga omständigheter. Herren ville lära sitt folk att känna igen honom och erkänna honom även under de ljusa tiderna. Även sådana tider äro ämnade av Herren att användas till troslivets stärkande.

Så handlar Herren alltfort med sitt pilgrimsfolk. Han för oss än i dag från Mara till Elim. Vägen till löfteslandet saknar aldrig stationen Elim. Och än i dag bjuder Elim pilgrimerna på vederkvickelse och liv. Salig den, som låter Herrens stod föra sig dit, så att han får lägra sig där!

Vid Elim få vi med fröjd ösa vatten ur frälsningens källor (Jes. 12: 3).

I Psalmernas bok ha vi många vittnesbörd, som bestyrka detta profetiska ord.

Sålunda sjunger David: »Mitt hjärta fröjde sig över din frälsning. Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han har gjort väl emot mig» (Ps. 13: 6). »Herren är mitt ljus och min frälsning; för vem skulle jag frukta? Herren är mitt livs värn; för vem skulle jag rädas?» (Ps. 27: 1). En annan sjunger: »Min mun skall förtälja din rättfärdighet, hela dagen din frälsning, ty jag känner intet mått därpå» (71: 15). Och en annan bekänner: »Jag vill taga frälsningens bägare och åkalla Herrens namn» (116: 13). Ja, »man sjunger med jubel om frälsning i de rättfärdigas hyddor» (118: 15).

Dessa källor äro verkliga frälsningskällor, därför att deras vatten tillföres dem av den starka källåder, som flödar från Herren själv. Därför sjöng Sions folk i gamla tider: »Alla mina källor äro i dig» (Ps. 87: 7). Därför stod Jesus och ropade: »Om någon törstar, så komme han till mig och dricke» (Joh. 7: 37). Därför skall det heta ända intill tidernas ände: »Den som törstar, han komme; ja, den som vill, han tage livets vatten för intet» (Upp. 22: 17).

Ingenstädes i Guds ord äro dessa

frälsningens källsprång så friska och så rika som i Ef. 1. Över porten till det Elim, som där beskrives, strålar i eldskrift: »All den himmelska världens andliga välsignelse.» Och inom denna port se vi portal invid portal, innanför vilka källor, den ena underbarare än den andra, springa fram ur frälsningsklippan, Kristus.

Över den första portalen står: »Förrän världens grund var lagd, har han utvalt oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig» (Ef. 1: 4). Detta är utkorelsens källa med sitt underbart vederkvickande vatten för alla, som stå där med sin djupa evighetstörst.

Över den andra portalen står: »I sin kärlek förutbestämde han oss till barnaskap hos sig genom Jesus Kristus efter sin viljas behag» (v. 5). Det värmer hjärtat att dricka av det vattnet, ty faderskärlekens rikedom strömmar en där till mötes underbart rik.

Över den tredje portalen står: »Den nådeshärlighet, varmed han har benådat oss i den älskade» (v. 6). Det är så inbjudande att träda inom denna portal och dricka av denna källa, ty det finns intet ljuvligare ord för syndare än nåd.

Över den fjärde portalen står det: »I honom hava vi förlossning genom hans blod», och alldeles där bredvid står en femte portal, över vilken läses: »förlåtelse för våra synder efter hans nåds rikedom» (v. 7). Här behöva vi tid till stillhet och betraktelse, ty genom en dryck ur dessa källor skall för oss avslöjas det största under i himmel och på jord, nämligen försoningens hemlighet, och här skall till oss strömma de rikaste flöden, ett människohjärta kan mottaga: Guds frid genom syndaförlåtelsens nåd.

Det förra av dessa två källsprång väller fram så djupt och rikt. Där gives oss en inblick i Guds kärleks djup. Där ligger hela änglaskaran i tillbedjan, där sjungas sånger så underbart rika till det slaktade Lammets ära. Där vilja syndare så gärna dröja, och där väckes en sådan stark törst efter mer, ständigt mer ur blodskällan.

Syndaförlåtelsens källsprång kännetecknas av dess underbara kraft. Dess mått kallas av aposteln överflödande (v. 8). Dess stråle stiger högre än synden, ty hur stor synden än blev, överflödade nåden mycket mer (Rom. 5: 20). Därför står där skrivet: »Förlåtelse efter hans nåds rikedom.»

Över den sjätte portalen står det: »Denna nåd har han i överflödande mått låtit komma oss till del med all vishet och allt förstånd» (v. 8), och över den sjunde, som står strax bredvid, läsa vi: »I det han för oss har kungjort sin viljas hemlighet» (v. 9). Här väckes samma längtan hos oss som hos aposteln: Vi bedja och bönfalla, att vi må bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja i allt slags andlig vishet och andligt förstånd. Att vi må föra en vandel, som är värdig Herren, honom i allt till behag (Kol. 1: 9).

Huru viktigt är det ej just i de farliga förförelsernas tider, som vi leva uti, att ständigt hålla till vid dessa källor!

Den åttonde portalens inskrift har avseende på det underbara samband, som finns mellan Kristus såsom hu-

vudet och församlingen som hans kropp och på Kristi ställning såsom Herre i hela den värld, som han återlöst åt sig genom sitt blod. Här vinnes den högre insikt, om vilken aposteln talar i sitt första brev till korintierna: »Guds hemliga visdom, den fördolda, om vilken Gud redan före tidsåldrarnas begynnelse har bestämt, att den skall bliva oss till härlighet» (2: 7). Den, som med Guds Andes hjälp tränger in i denna visdom, han löper ingen fara att gripas av förförelsens visdom. Sålunda skola vi ock kunna förverkliga Guds vilja. »Ty Gud ville», heter det i Ef. 3: 10, »att hans mångfaldiga visdom nu i och genom församlingen skulle bliva kunnig för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen».

Den nionde portalen har till överskrift: »I honom hava vi ock undfått arvslott» (Ef. 1: 11). Om denna talar aposteln Petrus sålunda: »Lovad vare vår Herres, Jesus Kristi, Gud och Fader, som — — fött oss på nytt — — till ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder. — — — Därför mån I fröjda eder, om I ock nu en liten tid, där så måste ske, liden bedrövelse under allehanda prövningar —» (1 Petr. 1: 3, 4, 6). Vid denna källa skola vi lära oss inse, »hur rikt på härlighet hans arv är ibland de heliga» (Ef. 1: 18), detta arv, som det skall taga evigheter att lära känna, detta är arv, som är åt oss förvärvat för en så stor köpepenning, och som nu väntar på oss. Huru skulle ej detta föra oss till tillbedjan och lov!

Den tionde portalen bär denna inskrift: »Hans härlighet till pris» (v. 12). I Fil. 1: 11 skriver aposteln, att han beder därom, att Filipperna må bliva »rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris». Att bära frukt åt Gud, det är målet med vårt liv. Av sitt vinträd väntar Herren frukt. Men vi kunna ej bära denna frukt utan att stadigt dricka av Guds källas rika flöden.

Genom att vi bära frukt, får Jesus ära och pris. Det är för oss en nästan ofattbar tanke, att en människa, som är blott stoft, skall kunna komma därhän, att hon med sitt liv förhärligar Jesus, den övermåttan härlige. Men till ingenting mindre syftar Herren, då han får verka i sina barn, som han vill.

I 2 Tess. 1: 10 för aposteln oss fram till den dag, då Herren vunnit detta sitt mål med sina barn. Den dagen, då han kommer i överväldigande härlighet skall han, heter det, »förhärligas i sina heliga, och visa sig underbar i alla dem, som tro.»

Vid den elfte portalen läsa vi: »I honom haven I — — såsom ett insegel undfått den utlovade helige Ande vilken är en underpant på vårt arv» (v. 13). Genom att dröja vid denna källa och dricka av dess vatten skall det underbara äga rum, som Jesus talar om i Joh. 7: 38: »Den som tror på mig», säger han, »av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram.»

Här gives det insegel, utan vilket ingen får träda in genom portarna i staden. Här får också pilgrimen på förhand genom Anden smaka den

himmelska världens välsignelser. Anden är given som en förstling av det eviga arvet.

Här står pilgrimen vid själva tröskeln till den eviga världen, ja, i viss mening är han här redan införsatt i det himmelska med Kristus. Det liv, som är fördolt med Kristus i Gud, utvecklas nu till oförgänglig skönhet och kraft, och så inträder han genom porten till den sista källan under ökenvandringen, över vilken står skrivet: »Hans egendomsfolks förlossning» (v. 14), eller som Myrberg återgiver det: »Förlossningens stund för hans egendomsfolk.» Under det pilgrimen dricker av dess vatten, iklädes det förgängliga oförgänglighet och det dödliga odödlighet, och här kommer det ordet att uppfyllas, som skrivet är: »Döden är uppslukad i seger.» Här uppstämmer pilgrimen sin nya sång: »Gud ske tack som förlänar oss segern genom vår Herre, Jesus Kristus.»

Från denna källas rand föres han nu fram till floden klar som kristall, floden med levande vatten, som utgår från Guds och Lammets tron, för att där dricka, dricka och mättas och undfå mer, än människotanke kunnat fatta eller människohjärta mäktat omfatta med sin längtan.

»Jag är så törstig, så tröstig» utropade en Herrens tjänare, där han låg på sitt dödsläger, »men snart får jag tillträde till livets älv, och då, när jag kommer hem, skall jag dricka, ja, jag skall dricka mig otörstig av livets kristallklara vatten.»

Kyrkoherden teol. Dr Fredrik Hammarsten.

Samstämmig har alla kristnas sorg och saknad förnummits när det betydelsefulla korset tecknades över kyrkoherde Hammarstens namn. Inom vår krets hade kyrkoherde H. ett alldeles särskilt hjärterum. Genom vad han så rikt gav även i skrift blev han en herde och själasörjare för kämparna långt ute i hednaland. Oförgätliga äro de stunder då trötta hjärtan blevo styrkta vid hans förkunnelses levande källspång. Det är en tröst i sorgen att veta, att denne trogne Guds tjänares minne länge skall leva i välsignelse och att den »Sådd på Guds åker», som han sått, skall bära alltjämt nya skördar.

Det är ock för oss en glädje att minnas den kärlek med vilken kyrkoherde Hammarsten omfattade även S. M. K. och dess arbetare. Så sent som vid jultiden i fjol läste han med intresse det som då utkommit om Guds rikes segrar på S. M. K:s åkerteg i Kina och uttryckte sin glädje däröver.

Oersättlig kännes förlusten då just nu män med sådan evangelisk förkunnelse äro vad tiden framför allt behöver. Vår sönderslitna och sargade samtid behöver just sådana herdar. På vem skall den gamle Gudsmannens mantel falla?

Trettondagens missionshögtid.

S. M. K:s sedvanliga missionshögtid i Betesdakyrkan i Stockholm blev genom Guds nåd rikt välsignad.

Vid förmiddagens möte talade först missionssekreterare *Högman* med ledning av dagens högmässotext. Det hopp, som tändes med det profetiska löftet om Immanuel, var även avsett för hedningarna. Tider av djupaste mörker och nöd ha alltid visat sig vara tider, då Guds närhet förnummits starkt och verkligt. Så ock i våra dagar, då en nöd råder, för vars skildrande »icke ens Uppenbarelsebokens färger äro för grella». Många märkliga rörelser och väckelser i olika delar av världen vittna om att Guds hand är utsträckt och utför sitt verk. Däri ligger för oss en mäktig maning till förnyad förbön.

Doktorinnan *Jane Guinness*, f. av Sandeberg, som för 22 år sedan i samma kyrka avskildes till missionär i Kina, talade därefter och lämnade en gripande skildring av hur evangelium kom till Kaifengfu, den stad där hennes man f. n. bedriver läkaremissionsverksamhet inom Kina Inland Missionen. Knappast något torde väl vara mera kraftigt uppfordrande till att prisa Herren än en sådan berättelse om hur han förmår krossa kopparportar och bryta sönder järnbommar för att bereda väg för sitt frälsande evangelium till deras hjärtan, som gå famlande i mörkret, sökande efter sanningen. Och vilken fröjd det är att se, hur han i detta sitt underbara verk brukar svaga människor som sina redskap, människor som själva fått erfara hans frälsningskraft i sina liv.

Detta var vad vi kände, då vi lyssnade till fru Guinness. Och icke mindre djupt grep hennes vädjan till missionsvännerna om ett förnyat invigande av sina liv till delaktighet i missionens arbete. »Vi tala så mycket om 'missionsintresse'», yttrade hon bl. a. »Men mig synes, som om detta ord icke passar för den sak, för vilken Herren Jesus dog. Vi må komma längre, till verklig *kärlek* för missionens heliga sak.»

Vid eftermiddagens möte talade först missionär *Hugo Linder*, utgående från 1 Kor. 1:18. Pauli erfarenhet, att korsets predikan är en kraft till frälsning, bekräftas i varje missionsarbetares liv. Men likaså får man erfara att missionsarbetet innebär en vandring under korset — i ett ständigt utblottande på allt eget. Med några exempel från sitt arbete de sist flydda 15 åren i Kina belyste missionär Linder denna sak. Men även det frälsande ordets kraft till omvändelse från mörker och till ljus, från Satans makt och till Gud hade på liknande sätt erfarits i detta arbete.

Efter en solosång av frkn *Karin Mogensen* berättade frkn *Ingeborg Ackzell* om en kristinna därutifrån Kina, i vilkens liv Herren Jesus fick uppenbara härligheten av ett segrande liv. Det blir tack och lov och pris till levande Gud, då man hör om hans makt att i enskilda människoliv, direkt uttagna ur hedendomen, så förvandla allting som med denna lama kvinna.

De missionsoffer, som framburos under dagen, belöpte sig till över 1,500 kr. Herren vare pris och tack för allt!

M.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Fru Iang och hennes man, s. 34.
Tillslutna hjärtan som öppnats, s. 34.
Det nya barnhemmet i Sinan, s. 34.
De rika tillfällena, s. 34.
Evangelistarbetet, s. 35.
De kristnas offervillighet, s. 35.
De nydöpta i Hoyang, s. 35.
Missionens finansiella behov, s. 36.
Missionsresorna i hemlandet, s. 36.
Fröken E. Beskow, s. 36.
Kommendör O. v. Feilitzen, s. 36.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

BREVAVDELNINGEN

"Ett litet stenhjärta".

Jes. 43:19.

Hösten 1890 for en ensam kines över Gula floden till Shensi. Han var ute i ett viktigt ärende. Herrens sändebud hade sänt honom för att söka en bostad i Tongchowfu.

Ho var mannens namn. Gata upp och gata ned hade han vandrat flera dagar i sitt sökande, då han äntligen träffade en vänlig man, som hade sin butik utanför sin port. Han lagade hårprydnader, sådana som då allmänt brukades av kvinnorna.

Ho gav sig i samtal med mannen, som hette Shih, vilket betyder »sten». Han började med att tala om, att han kommit från sitt hem i Shansi till Tongchowfu för att där hyra ett hus åt en utlänning, som ville slå sig ned och bo mitt ibland folket. Han talade vidare om det underbara budskap, som denne man hade att frambära.

Shih lyssnade mycket uppmärksamt. Det föreföll vara så sant, allt vad herr Ho sade. »Nu skall du bo hos mig ett par dagar, och sedan skola vi söka få reda på ett hus, som passar för eder», sade Shih. Snart därefter erbjöds dem en lägenhet, som sades vara ett tillhåll för onda andar. Man berättade, att en gammal kvinna varje natt vandrade omkring på gården och stötte med sin käpp i stenläggningen. Detta var allmänt känt bland folket i staden, och husets ägarinna, gamla fru Li, kunde inte få sitt hus uthyrt.

Så hände sig nu detta, att en utlänning skulle komma och bo där i staden, och herr Ho visste, att han ej fruktade några spöken. Gården hyrdes, och Ho reste tillbaka till Shansi igen. Shih flyttade sin lilla affär till gatan utanför det hyrda huset, ty nu skulle han bli dörrvaktare där.

Shihs nioåriga dotter, bar var dag mat till sin far, men hon var mycket rädd att gå in i huset, där det spökade. Kort därefter kom den första missionären, och då fick folk något att se på! Aldrig förr hade en utlänning besökt dem. Shih blev en trofast vän och svek ej trots alla de besvärligheter, missionären och han hade att genomgå, och trots hans anhörigas oro, att det skulle gå dem illa, då han blivit så god vän med främlingen.

Shihs lilla flicka Feng-rï var alldeles

En buddistpräst.

särskilt bekymrad. Nu skulle kanske ingen vilja ha henne till sonhustru, då de försport, att hennes far övergått till den främmande läran. Fru Shih och den yngsta dottern däremot voro ej alls rädda. De ville gärna höra på den nya förkunnelsen.

Efter några års förlopp kom den första missionärsfamiljen till staden och bosatte sig i huset. Nu var det åter så mycket

nytt att se och höra, icke minst den utländska kvinnan. Feng-rï hade dock icke lust att komma. Hon var alltför rädd.

Missionärens fru började snart en skola. Till denna kom den minsta flickan ofta, men Feng-rï vägrade envist att besöka skolan.

I hemmet ville hon ej heller vara med om andaktsstunderna. För att slippa ifrån gick hon tidigt till sängs, eller också sprang hon till en släkting, som bodde tvärs över gatan, och som ständigt förmanade henne att icke tro på denna nya lära.

En dag, då alla sutto på framgården i hemmet sysselsatta med handarbete, samlade Feng-rï, som nu var 14 år gammal, ihop alla familjens böcker, även Bibeln, bar dem ut på bakgården, och med stort besvär fick hon eld på det hela. Den tjocka Bibeln hade hon särskilt svårt att få till att brinna. Ingen kom emellertid för att se, vad hon tog sig för. Men på kvällen, då aftonbön skulle hållas, blev det ett sökande efter böckerna. Till sist upptäcktes det, vad Feng-rï hade gjort.

Då Feng-rï var 17 år gammal, kom hon till en familj Iang, och vid 21 års ålder blev hon gift. Kort efter bröllopet sjuknade hennes fader. Under tre dagar åt han intet. Flera gånger sade han, att han snart skulle dö. På tredje dagens middag reste han sig upp och begärde att få sina begravningskläder. Han tog själv på sig kläderna, lade sig åter till sängs och kallade till sig församlingens äldste, Kao, för att han skulle bedja med honom de sista stunderna. Feng-rï var också hos sin fader, men hon utbrast: »Det är så dumt allt vad du säger, far. Inte ska' du dö. Du kunde ju själv ta på dig dina kläder. Bara skada på kläderna, som bli skrynkliga och förstörda, när du nu ligger i dem.» »Hör på det barnet! Hon tror inte, vad jag säger. Vänta, får du väl se», sade fadern. »Nu skall du stanna här hos mig, och när du märker, att min näsa och haka börja bli kalla, så skall du sätta på mig min långa rock.»

Så satt hon då där och vakade hos sin far. Hennes hjärta började att bli lite oroligt.

Församlingsäldste Kao frågade: »Shih, hur känner du det nu?» — »O, så härligt! Jesus är så nära. Jag är så lycklig. Tag nu min psalmbok och låt oss sjunga: 'Jag är lycklig att få vandra på den himmelska väg.'»

När de sjungit säger Kao: »Vet du vad, Shih. Jag tror icke att du skall lämna oss ännu.» — »Liksom om jag ej förstode den saken bättre», svarade herr Shih. »Låt oss nu bedja.»

Så bad Äldste Kao, och Shih själv bad till Herren för hela sin familj: »Se», sade han, jag lämnar inga pengar efter mig, intet guld, men det giver jag Eder: Herrens välsignade budskap. Det skolen I tro och följa.»

Därefter bad han sin hustru om förlåtelse för att han så ofta hade bannat henne, då hon icke inhämtade evangelii lära fort nog eller för att hon icke skött om huset ordentligt.

Alla stodo de vid hans sida, men de trodde icke, att han skulle lämna dem den dagen. Då sade han: »Precis kl. 12 går jag hem till Gud.»

Feng-rï hade icke lämnat sin far under dessa dagar. Hon var fast besluten, att nu skulle hon ändå se, om hans nya tro verkligen kunde hjälpa honom att dö i frid. Ty då ville också hon bli en troende.

Där satt hon nu vid hans sida, och klockan närmade sig 12. Ingen var i rummet utom de båda. Om en liten stund säger han: »Känn på min näsa och haka!»

Ja, ansiktet tycktes verkligen ha blivit lite kallt.

»Hjälp mig nu på med min rock!» Då kallade hon på Äldste Kao och sin broder, och de hjälpte honom på med rocken.

»Hur har du det nu, Shih?» frågade Kao.

»Jag skall strax lämna Eder. Bed nu, Äldste Kao.» Och ögonblicket därefter drog han sitt sista andedrag. — lycklig i Herren!

Nu behövde Feng-rï ingen vidare övertalning. Nu var hon viss på sin sak. Det var rätt, som fadern hade trott, och nu ville även hon tro. Den lilla Feng-rï, som hade varit så rädd för vad andra skulle säga, men som dock älskade sin fader, blev en frukt av dennes tro på hans dödsbädd. En fast trosövertygelse föddes i hennes hjärta den stunden, och den var så stark, att hon övergav all hednisk övertro för den himmelska tron.

Några år senare — missionär Högman var då i Tungchowfu — blev Feng-rï döpt!

Hennes hjärta tyngdes av en stor sorg. Hennes man hade nämligen rest hemifrån åtta månader efter bröllopet, och hon hade fött ett gossebarn, som han aldrig hade sett. Den lille var nu tio år gammal. På grund av en skuld, som hennes man fått övertaga efter sin fader, kunde han icke ha sin affär i Tungchow, ty hans fordringsägare oroade honom ständigt. Under sådana förhållanden kunde han icke samla sig något driftkapital. Och så såg han sig ingen annan råd än att ge sig av långt bort. Och en dag försvann han långt bort med några vänner för att ej mera komma tillbaka. Och nu var Feng-rï ensam och fick bära omsorgen om egendomen, om föda och kläder.

Hon förstod ju väl varför han reste sin väg. Nu ville hon vara ihärdig och betala av på skulden. Och duktig var hon. Vackra handarbeten, skor och kläder förfärdigade hon och sålde. Och så motsåg hon den dag, då de åter skulle kunna träffas.

Men nej! Var det verkligen sant? Hade han verkligen kunnat gifta sig med en annan och glömma henne! Hans egen affär gick bra, hade en bekant till honom omtalat, men icke hade han sänt några pengar hem.

Nu blev det tyngre för henne. Hur kunde han! Smärtan övervanns dock snart. Gud kan förändra allt. Hon ville bedja!

O, vilka trosvissa böner, blandade med tårar, som uppstego till Gud från denna hustru som under sitt 10-åriga äktenskap levat endast åtta månader tillsammans med sin man!

Ett rykte nådde henne, att mannens butik blivit helt och hållet ödelagd av rövarna, och att han åter måst börja med ett litet bord ute på gatan. Ännu större blev nu hennes längtan efter den lille gossens far. Tien-en, som han hette (det betyder »Himmelens nåd!») hade nu blivit så stor, att han kunnat börja skriva några ord och bedja far komma tillbaka.

År 1914 började Feng-rï eller fru Iang, som hon ju nu hette, verka som bibelkvinna hos fru Svensson. Och ständigt har hon visat sig äga tro och glädje i Herren. Hon har tålamod med sina kinesiska systrar. »Har Herren kunnat bryta mitt stenhjärta», brukar hon säga, »så kan han även bryta edra.» Och hennes övervinnande tro på Guds kraft skänker henne en stor lycka och glädje, trots sorgen över mannens felsteg.

Gud har redan gjort stora ting ute i vårt distrikt genom vår kära fru Iang. Hon har blivit rikt välsignad, ty hon har blivit särskilt benådad av Herren i det enskilda själavinnarearbetet. Det är även ett riktigt nöje att höra fru Iang stå och tala till stora folkskaror ute i byarna. Både män, kvinnor och barn stanna och höra på med spänd uppmärksamhet, och man hör dem intyga bekräftande: »Ja, hon talar sanning!»

Detta skrevs för tre år sedan en regnvädersdag ute i Kina. Och då det i dag skulle genomses för att sändas till tidningen, kom just ett brev från Kina med glädjande nyheter — svaret efter många års bitter kamp och strider på trosvissa böner. »Tänk, att fru Iangs man kom hem för en månad sedan, då hon skickade honom respengar!»

Den andra hustrun hade inga barn, och därför kunde han lämna henne i hennes föräldrahem. Han hade intet utom sin stav, då han kom tillbaka — men nu kunde han tryggt komma, ty den stora skulden var så gott som avbetald.

»Fru Iang har nu varit hemma en må-

nad», fortsätter brevet, »för att undervisa sin man, hur han skall uppföra sig bland de troende släktingarna. Men en dag kom hon och klagade över att när han skall bedja, 'så öppnar han icke sin mun'!»

Fru Iang har endast en tanke och det är att han skall omvända sig till Gud och börja tjäna honom. Måtte Gud få frälsa honom och göra honom till en trons man, så att dessa båda tillsammans må stå fasta i en och samma Ande och med oss kämpa endräktigt för tron på evangelium. Fil. 1: 27.

Johanne Olsson.

*

Tillslutna hjärtan ha öppnats.

Missionär *Rickard Andersson* meddelar från Honanfu, att hungersnödsarbetet, som missionärerna fingo utföra, gjort ett djupt intryck på de utomstående och öppnat många förut tillslutna hjärtan för evangelium. Men utan levande tro på Kristus blir det naturligtvis, skriver broder A., ej mer än en viss vänlighet mot oss och mot det budskap, vi ha att bringa dem. Likväl ha vi det hoppet till Herren, att han genom sin Ande skall föra många till frälsning.

Ett kinesiskt värdshus.

Vid utstationen Hancheng har Gud använt en ung man, Chang-yuen-iu, som under d:r Goforths möten blev av Gud särskilt välsignad. Han har med sällspord nitälskan och värme burit vittnesbörd om sin Frälsare samt med stor omsorg skött gossasylen. Nu har han skänkt en stor och rymlig gård till församlingen. Husen voro ju mycket förfallna, men i sin nitälskan har han ej blott skänkt denna gård utan även börjat att sätta den i bättre skick. Men för att kunna ordna det så, att vi få utrymme både för gudstjänstlokal och småskolan, som vi ha där, få vi nog lov att hjälpa dem med en mindre penningsumma.

Genom Guds stora godhet och hjälp ha vi nu fått nya kapellet färdigt och hoppas att få inviga det vid vårt höstmöte.

I Sinan har Maria Pettersson ägnat sin mesta tid åt barnhemmet och sjukvården. Genom rätt betydande gåvor från flera håll har uppförandet av ett stort och trevligt barnhem just kunnat påbörjas. Detta har varit högeligen av nöden, då systrarna på grund av bristande utrymme måst ha en del av sina små skyddslingar i sina egna hem under mer än ett års tid.

*

Rika tillfällen.

Missionär *Svensson* rapporterar från Tungchowfu: »På grund av osäkerheten, som rådde vid guvernörsskiftet, kommo många både kristna och hedningar till missionsstationen för att söka skydd där. De kvarstannade hos oss flera veckor, och vi hade ett ypperligt tillfälle att förkunna evangelium för dem. Evangelisten Ko, en bönens man som få, utförde härvid ett gott arbete. Många, som kanske eljest aldrig skulle kommit till missionsstationen, fingo nu på detta sätt höra evangelium. Så kunna de värsta förhållanden få tjäna Guds sak.

Under september ha fyra evangelister, två och två i sällskap, ständigt varit ute i distrikten. Vår plan är att besöka varje

by och varje gata i byn. Dessa fyra evangelister besökte omkring 80 byar under en enda månad. De medföra dagbok, i vilken de nedskriva byns namn samt deras namn, som visat särskilt intresse för missionen. De hade flera tiotal namn på sina listor. Dessa listor tjäna som ledning vid nästa besök. Bröderna voro vid sin återkomst glada och uppmuntrade över den villighet att lyssna, som de funnit. Give Gud växt till utsädet!»

*

Ett tacksägelse- och offermöte.

Missionär *Carlén* skriver från Ruicheng: »Vid ett av månadsmötena hölls tacksägelse- och offerhögtid för en god veteskörd. Icke mindre än sju skäppor vete skänktes till Herrens verk, vilket enligt nuvarande vetepris representerar en summa av 50 dollars. De hade fått hjälp under den svåra tiden, och nu gåvo de med glädje Herren litet tillbaka.

I Iongloh ha nu katolikerna börjat arbeta. Opiumrökare, avgudadyrkare, spelare, drinkare, alla taga de emot, ja, söka på allt sätt få in dem i sin församling. Det smakar ju bra för köttet att få leva kvar i synden men ändå få försäkran om himmel och salighet, blott man anslutit sig till en yttre kyrklig ordning. En del av våra sökare, som verkligen begynt att leva ett bättre liv, sökte de först att vinna och lyckades också. Alla dessa, som nu blivit katoliker, något hundratal, ha bildat en förening för att bistå varandra vid rättegångar, ty nästan alla äro de invecklade i rättegångsfrågor.

*

Guds ord går fram med makt.

I Hoyang har församlingen förökats med 25 nydöpta, i Hancheng med 21. Diakonen Kao säger: »Fastän vi levat i ständig spänning på grund av osäkerhetstillståndet alltsedan maj månad, synes det ej i minsta mån ha inverkat menligt på församlingarnas tillväxt inåt och utåt, snarare tvärtom». — »Även filosofer och folk ur samhällets högre klasser ha kommit och kanske mest under privata, ofta ingående samtal sökt skaffa sig kunskap om frälsningens väg.» —

»Det mer än vanligt utmärkande för de döpta är» — säger fröken Berg — »att de nästan alla kommit från familjer där det redan finnes en eller flera troende. Det känns ock så tryggt.»

Såsom särskilt »strålande» bland dopkandidaterna omnämner doktorinnan en hustru till en församlingsmedlem Wang från Sitéo utstation, vilken under början av sin sökningstid för tre år sedan blev dödligt sjuk, så att allt hopp om hennes tillfrisknande var ute, men som Herren »genom brödernas förbön» på ett otvetydigt sätt helade. Intelligent som hon är, deltog hon, ehuru själv dopkandidat, såsom lärare för de andra. — Så finna vi, att Guds ord med makt går fram bland hedningarna. Loven därför Herren med oss!

Från redaktion och expedition.

Kommitténs konstituerande sammanträde

hölls i Stockholm den 19 januari. Följande funktionärer för innevarande år valdes: överste H. Dillner ordförande, överingenjör K. G. Magnusson vice ordförande, direktör H. Hallencreutz kassaförvaltare.

I Arbetsutskottet insattes: H. Dillner, K. G. Magnusson, H. Hallencreutz, E. Folke, N. Högman med O. v. Malmborg som suppleant.

Missionens finansiella ställning.

Av den kassarapport, som vid sammanträdet av kassaförvaltaren föredrogs, framgick att missionens inkomster under 1921 avsevärt sjunkit i jämförelse med föregående års. Den under året gynnsamma kinesiska växelkursen hade emellertid härvidlag i viss mån utjämnat skillnaden. Dock påminnas vi genom sådant om allvaret i vår missionsgärning och vikten av att genom trogen bön kämpa för och med dem, som stå därute i Herrens strid.

Synnerligen stora utgifter föreligga under det närmaste året. En skara missionsarbetare står redo att i höst resa ut, och icke mindre än 12 av missionärerna på fältet äro uppsatta på innevarande års hemreselista. I allt detta vilja vi sätta vår lit till Herren, som ju inte minst i svåra tider vill bevisa sig som den gamle trofaste Guden.

Prenumerationen å vår tidning är ju en händelse, som man vid årsskiftet med särskilt intresse följer. Med glädje och tacksamhet iakttaga vi, huru tidningens gamla vänner trofast stå oss bi och även äro oss behjälpliga att skaffa tidningen nya vänner. Vi bedja härmed att till alla dessa få uttrycka vårt hjärtliga tack på samma gång vi räkna med fortsatt samarbete. Synnerligen tacksamma skulle vi även vara för bistånd ifråga om spridandet av våra publikationer. Se annonsen!

Tidningen kommer att under år 1922 redigeras efter samma plan som föregående år.

Priset är: helt år kr. 2:50, 3 kvartal kr. 1:90, halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90, en månad kr. 0:75.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3:50 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:50 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Missionsresor.

Av våra hemmavarande missionärer befinner sig missionär Linder på en missionsresa på Gottland. Fröken Ackzell, som under hösten besökt ett flertal seminarier, fortsätter nu detta arbete och besöker därvid samtidigt S. M. K.-kretsar. Missionär Bergling planerar en resa i Östergötland och kand. Österberg är på resa i Västergötland. Alla dessa våra syskon innesluta vi i missionsvännernas förböner att nåd må givas dem att överallt förhärliga den Mästare, de vilja tjäna, att Han må få tända missionskärlek och eld bland den skara, som lyssnar till dem.

Om Gud så vill, kommer, på inbjudan av våra vänner i Örebro, ett Svenska Missionens i Kina möte att hållas i Luth. Missionshuset i Örebro söndagen den 5 mars varvid missionär H. Linder och missionssekr. Nath. Högman komma att medverka.

Tvenne högtidsdagar.

Tvenne kära medarbetare inom S. M. K., som under en lång följd av år med trohet, kärlek och uppoffring tjänat i S. M. K:s arbete i hemlandet, ha nyligen vid bemärkelsedagar i sitt liv blivit föremål för kärlek och hyllning. Till dem båda står S. M. K. i stor tacksamhetsskuld och vilja vi därför jämte alla övriga vänner tillönska dem rik välsignelse under sina återstående levnadsdagar. Trettondedagen fyllde fröken *Emma Beskow* 60 år. Hon uppvaktades då i sitt hem av en deputation, som till henne överbringade en subskriberad gåva, till vilken ett stort antal vänner bidragit. Fröken Beskows krafter äro tyvärr numera mycket nedsatta och hon är i stort behov av att hennes vänner inte glömma henne i sina förböner.

Något senare, den 25 januari, fyllde kommendör *O. v. Feilitzen* 75 år. Det behöver ej här erinras om kommendör v. F:s trogna och värderade arbete under en lång följd av år, som sekreterare inom S. M. K. Det goda och gedigna arbete, han nedlagt, har ej blivit utan frukt, och nu, då hans krafter så avtagit, att han ej längre kan utföra den aktiva tjänst, han fordom utfört, är det för oss en stor glädje att veta, huru troget han i förbön och intresse följer allt, som rör S. M. K. Ja, inte blott S. M. K. utan Guds stora verk i alla länder. Må ej heller missionens vänner glömma honom utan bära honom fram i förbön inför Gud, att vår vördade väns levnadsafton må bli rik på ljus och välsignelse.

För våra unga missionsvänner.

En hednagosses bön.

Långt nere i sydvästra Kina, i den vackra provinsen Yunnan, bor ett folk, som är mycket olika kineserna runt omkring dem både ifråga om klädedräkt, seder och språk. Detta är urinnevånarna, som av kineserna kallas »Miaotsi». Antagligen äro de avkomlingar av Kinas ursprungliga innevånare och ha så småningom blivit fördrivna till dess avlägsna trakter, allteftersom kineserna förökats.

Under de senast flydda tio åren ha mycket underbara ting tilldragit sig bland dessa människor. Tusental av dem ha omvänt sig från sina hemska avgudar och börjat tjäna den sanne Guden och följa Herren Jesus Kristus.

Denna berättelse handlar om en av dessa människor, en Miao-gosse av den »svarta» stammen, så kallad emedan de kläda sig i svarta kläder.

I en liten koja föddes ett litet gossebarn, som senare bland kineserna blev känd under namnet P'an-kwei-sheng. Hans mor visste ingenting om evangelium. Följaktligen fick gossen aldrig lära sig bedja »Fader vår, som är i himmelen» eller »Gud, som haver barnen kär». Kwei-sheng växte upp till en duktig gosse. Vid denna tid låg hans folk i strid med de kinesiska soldaterna, och hans far drog ut i kriget. En dag kom den sorgliga underrättelsen, att han blivit tillfångatagen av soldaterna, bortförd till staden, dömd och avrättad. Då blevo Kwei-shengs bröder uppfyllda av vrede och slöto sig till de kämpande friskarorna bland Miao-folket och togo med sig sin yngste broder. Över kullarna och bergen bar det iväg med dem, tvärs över dalgångar och floder färdades de fram, och ibland blev Kwei-sheng så trött, att han rakt inte visste, vad han skulle göra.

En dag beslöt han sig för att fly. Han såg upp mot himlen, och så säger han så här: »O, om det finnes några andar i himmelen, lyssna då till mitt rop! Hjälp mig att springa ifrån dessa människor, och led mig till någon plats, där jag kan förtjäna mitt uppehälle. Då jag får tillräckligt med pengar, vill jag köpa ett får, och offra det åt Eder som mitt tackoffer.»

Och Gud hörde den lille ensamme gossens bön, och snart nog gav han honom ett tillfälle att springa sin väg. Iväg bar det med honom.

Men hur skall det nu gå med honom? Månne Gud skall taga vård om honom? Låt oss följa honom och se!

Snart kom han fram till stora landsvägen, som ledde till huvudstaden. Nu undrade han mycket, var han skulle få mat ifrån. Kort därefter fick han sällskap med en gammal man, som syntes visa honom ett visst intresse. »Vart skall du gå?» frågar han gossen. — »Till huvudstaden», svarar Kwei-sheng. — »Är du ensam?» — »Ja.» — »Var bor din far?» — »Han är död.» — » Har du släktingar i staden?» — »Nej.» — Efter ytterligare några frågor sade den gamle mannen, som själv var utan söner: »Skulle du vilja bli min son? Då kan du få följa med mig hem, och jag skall betala mat och logis åt dig under vägen» Naturligtvis tog pojken genast fasta på detta erbjudande, och så färdades de då sedan tillsammans. Om några dagar uppnådde de den gamle mannens hem. Där förde han fram honom till sin hustru och sade: »Se här har jag tagit med mig den här pojken till att bli vår son!» Gossen gjorde en djup bugning och intog sedan sin plats i familjen. Han fick genast veta, att nu måste han själv förtjäna sitt uppehälle. En bärstång med tvenne små korgar anskaffades, och så började han gå omkring och sälja kol.

Så snart morgonen grydde, var Kwei-sheng uppe och begav sig iväg till stadsporten. Så snart den öppnades, skyndade han ut raka vägen till en stenkolsgruva 1 ½ mil från staden. Där köpte han lite kol, som han bar hem till staden och sålde ute på gatorna. Sen återvände han hem. På detta sätt förtjänade han sitt uppehälle, men det var ett förskräckligt tungt arbete.

Nu hände sig att en missionär, tillhörande Kina Inland Missionen, hade kommit och bosatt sig i staden, och på något egendomligt sätt kom den gamle mannen, som hade adopterat Kwei-sheng, att bli portvakt i missionens hus. Kwei-sheng kom naturligtvis för att hälsa på sin adoptivfader och fick då också träffa utlänningen. Här fick han för första gången höra evangelium. Gång på gång kom han för att höra på predikan, och han riktigt drack in berättelsen om Frälsarens kärlek. Han hade aldrig i hela sitt liv gått i skolan, så han kunde icke läsa. Men han längtade att själv kunna läsa de böcker, genom vilka han skulle kunna få veta mera om den underbara berättelse han hört, och så köpte han sig en sångbok. Sedan bad han en kristen, som kunde läsa, att peka ut åt sig den sång, som började: »Jesus älskar mig, jag vet.» Han hade redan lärt sig den sången utantill. Så såg han på dessa fyra skrivtecken: »Je su ai o» (»Jesus älskar mig») länge och ivrigt. Sedan brukade han bläddra igenom sångboken och söka rätt på de två skrivtecknen för »Jesus», överallt där de funnos. På samma sätt gjorde han sedan med andra skrivtecken, och till sist kunde han läsa sin sångbok från början till slut. Därefter tog han också itu med Nya testamentet, och snart kunde han läsa det också. Det var en lycklig dag för honom, då han senare blev döpt och på detta sätt öppet fick bekänna sin Herre och Frälsare.

Några år senare kom han till mig och sade: »Pastorn, då jag var en liten gosse, bad jag en gång, fastän jag icke visste, vem som var i himlen. Nu vet jag, att min himmelske Fader bor där. Jag sade, att om det fanns någon ande i himlen, som ville hjälpa mig att fly och skaffa mig uppehälle, så skulle jag offra ett får som tackoffer. Nu vet jag, att min himmelske Fader icke vill att jag skall offra ett får åt honom. Vad skall jag göra? Jo, jag vill räkna mig själv som det där fåret och överlämna mig själv åt honom.»

Säkerligen var det Guds Ande, som undervisade denne Miao-gosse, och på sitt enfaldiga sätt handlade han just så, som vi uppmanas att göra: *»Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer — eder andliga tempeltjänst.»* (Rom. 12: 1.)

Se Uppåt!

Se uppåt, om och du mister
vad hårdast ditt hjärta band.
Se uppåt! Det bandet som brister,
det slits av din Herres hand.

Se uppåt, när stöden vika,
som säkrast du trodde stå.
Se uppåt, om vännerna svika
och ensam du fram får gå.

Se uppåt, när solen skiner
och luften är blid och ljum.
Se uppåt, när stormen viner
i fräsande bränningars skum.

Se uppåt, när farkosten slungas.
på vredgade vågors kam.
Se uppåt, när lekfullt den gungas
på glittrande böljor fram.

Se uppåt, om och din lycka
synes slocknad och vägen blir tung.
Se uppåt, om bördorna trycka,
Se uppåt ändå — och sjung!

Ja, sjung om det fadershjärta,
som, älskande, agan ger,
sjung bort all din bittra smärta,
och böj dig i stoftet ner.

Guds löftesstjärnor de blinka
i mörkaste natt på din stig.
De locka, de le och vinka —
de tänts för att lysa dig.

Och lyst av det eviga ljuset,
som bud ifrån hemmet bär,
du lyftes till sist ur gruset
att se Honom som Han är.

H. B.

Insända skrifter.

Under Söderns Sol. Av Gunnar Brundin. Utgiven av Sv. Kyrkans Missionsstyrelse. Diakonistyrelsens Bokförlag. 448 sid. Pris kr. 5: 75.

Missionsdirektor Brundin har genom detta ypperliga arbete skänkt den missionsintresserade allmänheten en värdefull skatt. Som en mäktig, rikt givande ström flyter skildringen jämt fram. Man fängslas oemotståndligt av det växlande panorama, som rullas upp. Det är, som reste man med och såg med egna ögon. De ypperliga och talrika fotografierna, de flesta tagna av förf. själv, bidraga i hög grad härtill.

Men det är icke blott en vanlig reseskildring, som här bjudes. Man märker snart, att det är den teoretiskt tränade missionsledaren som här med vaken blick och levande livsintresse söker tränga in i och bilda sig en uppfattning om de missionsproblem som just nu äro aktuella. På ett synnerligen lyckligt sätt har förf. förstått att giva dessa problem en central plats. Han medtager ej mer av historisk bakgrund än det som är nödvändigt för att få fram perspektivet. Detta ger boken ett särskilt värde just nu. De problem, boken sysslar med, tränga sig nu oemotståndligt fram på de allra flesta missionsfält. Man har här mycket att lära av det sätt på vilket Sv. Kyrkans Mission sökt lösa frågan om den infödda kyrkans självständighet och självverksamhet. På sin inspektionsresa har förf. kunnat följa missionsgärningen, sådan den först begynner bland ett folk och sedan genomlöper sina olika utvecklingsstadier, till dess den därur födda kyrkan i sin egen auktoritativa representantförsamling beslutar om sina egna angelägenheter. *N. H—n.*

Svenska Missionsbragder. Av J. M. Ollén. III delen. Sv. Missionsförbundets förlag. Pris 15 kr.

Den som redan stiftat bekantskap med den första och andra delen av detta ståtliga och högt berömda arbete skall givetvis icke underlåta att skaffa sig även denna den tredje och sista delen. Särskilt skola alla Kinamissionens vänner finna mycket av intresse här. Denna del omfattar nämligen Svenska Mongolmissionens och Skand. All. Missionens i Amerika arbete i Mongoliet, S. A. M:s och Helgelseförbundet i nordligaste Kina. S. M. K:s längre ner i norra Kina och Sv. Missionsförbundets i Centralkina, varefter följer en framställning av missionen i Japan och Korea.

Boken rekommenderas varmt.

N. H—n.

Missionärernas adresser.

Th. och Sekine Sandberg, Carl och Ethel Blom, Fredrika Hallin, Maria Nylin, David och Karin Landin, Carl Bergqvist, Hanna Wang.	Yuncheng, Sha. China.
Aug. och Augusta Berg, Ester Jonsson, Marie Linder, Elna Lenell.	Swedish Union School, Kikungshan, Ho. China.
Oscar och Gerda Carlén, Judith Hultqvist.	Ruichenghsien, Sha. China.
G. V. och G. Wester.	Puchowfu, Sha. China.
Axel och Anna Hahne, Emma Andersson.	Ishih, Sha. China.
Nils och Olga Svensson.	Tungchowfu, She. China.
Martin Lindén, Ester Berg, Doktorinnan Maria Berg.	Hoyang, She. China.
Anna Eriksson, Estrid Sjöström.	Hanchenghsien, She. China.
Richard o. Hildur Anderson, Anna Janzon, Ebba Burén, Malte och Ida Ringberg, Nath. Engbäck.	Honanfu, Ho. China.
Maria Pettersson, Maria Hultkrantz, Elsa Engström.	Sinanhsien, Ho. China.
Ossian och Edit Beinhoff.	Mienchih, Ho. China.

I hemlandet:

Josef och Johanne Olsson, Agnes Forssberg, Frida Prytz, Robert och Dagny Bergling.	S. M. K:s exp. Drottninggat. 55, Stockholm.
Maria Björklund.	Kocksgatan 20, Stockholm.
Henrik och Hilma Tjäder.	S. Promenaden 29, Malmö.
Ingeborg Ackzell,	Katrineholm.

Skrifter å S. M. K:s Förlag.

Ädelstenar i Mästarens krona — *livsbilder från missionsarbetet i Kina* av fru R. Goforth. Innehåller flera, synnerligen gripande skildringar från ett banbrytande missionsarbete i norra Honan. Pris 2: 25 häft.

Ur pressens omnämnanden:

»En del av dessa berättelser äro rent underbara. De visa evangelii kraft att övervinna synd, mörker och vidskepelse samt bringa glädje... En synnerligen god och läsvärd bok.»

K. G. M. i Sveriges Unge Män.

»En högintressant och fin missionsbok, som bör få tusentals läsare och läsarinnor.»

Sanningsvittnet.

»Detta är en ovanligt fin och älsklig missionsbok. Det är med stor uppbyggelse man läser de utmärkta livsbilderna. Boken rekommenderas på det varmaste. Den är synnerligen lämplig för högläsning i hemmen, vid syföreningar och ungdomsmöten etc.»

Göteborgs Veckotidning.

»Denna bok, som innehåller livsbilder från missionsarbetet i Kina, bör läsas av varje missionens vän.»

Missionsförbundet.

»Här har på ett förtjänstfullt sätt med den svenska missionslitteraturen införlivats en samling livsbilder från missionsarbetet i Kina. Samlingar av dylika slag, där man får direkt lära känna olika gestalter på missionsfälten, såväl sådana, som redan tagit steget fullt ut in i den kristna församlingen, som sådana, som ännu stå utanför, äro synnerligen tacknämliga.»

Svenska Kyrkans Missionstidning.

General Feng — *en kristen general* av J. Goforth. Den enda fullständiga skildringen på svenska av denne märklige mans liv och verksamhet. Illustrerad. Pris 60 öre.

Ur pressens omnämnanden:

»General Feng hör till Kinas f. n. märkligaste män. — Här gives en visserligen kortfattad men klar och gripbar bild av hans personlighet och livsgärning. Man tycker sig se honom inför sina ögon, och man förundrar sig över det mäktiga inflytande i kristlig riktning, som utgått och utgår från honom på eljest råa soldathopar. — Den lilla skriften förtjänar en vidsträckt spridning.

Prof. *A. Kolmodin* i *Sv. Missionstidskrift.*

»Här skildras för oss, huru en hednisk general vunnits för Kristus, och huru av hans 9,000 man starka armé omkring 80 procent blivit kristna. Ibland dessa soldater har en missionär vistats ett helt år utan att få höra en enda svordom. Man läser härom, fröjdas, tackar Gud och finner en ny bekräftelse på det apostoliska ordet: »Edert arbete är icke fåfängt i Herren.»

Trosvittnet.

»Skriften är medryckande och intressant och giver en åskådlig bild av den ovanlige mannen — ovanlig icke blott i Kina utan enastående säkerligen i hela världen. — Utmärkt passande för ungdomen.»

Göteborgs Veckotidning.

Hudson Taylor, *mannen som vågade,* bearbetning från engelskan. Pris kr. 1: 50.

»Det är friskhet och liv i den rikt illustrerade framställningen, som avgjort vunnit på bearbetningen. Vi tillönska den förträffliga lilla boken vidsträckt spridning.»

K. Fries i *Förbundstidningen.*

»Förtjänar en vidsträckt spridning, särskilt bland de unga, för vilka den närmast är avsedd.»

A. Kolmodin i *Svensk Missionsskrift.*

»En kort livfull skildring... Vi vilja på det varmaste anbefalla den.» *Hemåt.*

»Lämplig ungdomsbok. Hälsosam, nyttig, intressant.» *Jönköpingsposten.*

»En lämplig gåva åt de unga. Den som får den läser den, ty så intressant är den.»

Göteborgs Veckotidning.

Dessa skrifter erhållas från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, Stockholm. 25 % rabatt då minst 5 ex. på en gång rekviveras. Ej fraktfritt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Guds folks vandring. VIII. — Kyrkoherden teol. Dr Fredrik Hammarsten †. — Trettondagens missionshögtid. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Brevavdelningen. — Från redaktion och expedition. — För våra unga missionsvänner. — Insända skrifter. — Annonser.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1922.